76ste JAARGANG No. 9446 DONDERDAG 20 OCTOBER 1955

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen
Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao
Kantoor: Conscientiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399. Abonnementsprijs: Benedenwinden, Bovenwinden, Suriname ƒ 2.50. Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Ontroerende ontvangst van KONINGIN en PRINS in het derde district

Groepjes Curaçaoënaars van Banda Abao boden Hare Majesteit de Koningin hun blijken van aanhankelijkheid en liefde voor de Kroondraagster van het Rijk der Nederlanden aan. Hier zien wij het bekende groepje van Tjodoor en Wanita, de typische Curaçaose radio-hoorspelspelers, bij Hare Majesteit, toen deze gistermiddag Barber bezocht.

Koningin onthult monument voor school van Julianadorp

Knoekoe-huisje, lintendans, simadan en wiri wiri boeiden Koninklijke Bezoekers

(Van onze Verslaggever)

Willemstad. — De tocht van Hare Majesteit de Koningin en de Prins der Nederlanden door het Derde District is een groot succes geworden. De blijken van aanhankelijkheid en liefde van de bevolking hebben niet nagelaten diepe indruk op onze Koningin te maken, die deze toch ten volle heeft beleefd en overal de huldebetogingen met grote vriendelijkheid in ontvangst nam. De eerste stopplaats was op de weg naar Jandoret waar velen zich reeds vroeg hadden verzameld om de geliefde Vorstin welkom te heten. Van deze plaats ging het via Julianadorp naar Banda Abao. Echter niet alvorens de Koningin voor de school in Julianadorp een monument had onthuld ter herdenking van het feit dat bij proclamatie van 15 November 1948 de woonwijk van de geëmployeerden van de Koninklijke Shell naar Hare Majesteit werd genoemd.

Prins plant symbolisch een Julianaboom op Soto

Toen omstreeks half vier de Koningin bij de school arriveerde, hadden een 600 kinderen in rood-wit-blauwe kleding zich onder leiding van de gymnastiekleraar Wormgoor opgesteld. De Commissie van Ontvangst, bestaande uit de heren Dr Ir H. ter Meulen, C. de Haas, H. W. Holtkamp P. de Visser, C. T. A. M. Leo en M. C. H. de Haan werd aan de Koningin voorgesteld waarna Zij een bouquet bloemen kreeg aangeboden door de 7-jarige Julie de Haas.

Dr Ir H. ter Meulen, de Directeur van de CPIM/CSM verzocht Hare Majesteit om de gedenkplaat waarop de data van de naamsverlening van Julianadorp, het bezoek en de onthulling door de Koningin vermeld staan, te willen onthullen. Onder geklik van de talloze camera's trok de Vorstin het doek omlaag.

Aangezien het bezoek niet lang kon en mocht duren was het nu weer tijd om de tocht voort te zetten. De rit werd vervolgd naar Kleine Berg, waar de Commissie van Ontvangst voor het Derde District, bestaande uit Mevr. Chocolaad, Pastoor B. Schipper, J. Rover, J. Nicolaas en Hendrina Albertus, alsmede vertegenwoordigers van Barber, Soto, Westpunt, en Willebrordus de Koningin verwelkomden en aan Haar werden voorgesteld.

Voorafgegaan door deze commissie vervolgde de stoet haar weg naar Willebrordus waar de bevolking was samengestroomd om ook hier de aanhankelijkheid van het volk aan Hare Majesteit te tonen. Via de pas geschaafde binnenweg ging het nu naar Barber waar de Koningin een grootse hulde te beurt zou vallen.

Banda Abao defileert op Barber

Duizenden hadden zich reeds vroeg op de middag verzameld rond het voetbalveld op Barber waar de bevolking van Banda Abao de Koningin zou huldigen en geschenken aanbieden. Vanaf de binnenweg naar het grote "kunukuhuis" dat door de feestcommissie was gebouwd, welke bovendien omringd was met een haag van cactussen, was een rode loper uitgelegd die geflankeerd was door Zeeverkenners, o.l.v. Broeder Maalstee. Barber heeft er veel werk van gemaakt om de Koningin, die altijd zo met Haar volk meevoelt, enkele prettige momenten te bezorgen. En dat Barber geslaagd is in deze opzet bewees het feit, dat de Vorstin een kwartier later dan oorspronkelijk was vastgesteld naar Westpunt vertrok waardoor het tijdschema enigzins in de war liep. Maar Barber is trots dat de Koningin langer in haar midden verbleef. De enkele minuten groeiden tot een kwartier en in de tijd dat de Koningin in het "Kunukuhuis" verbleef, heeft men de gelegenheid waargenomen om de verschillende buurten langs Haar te laten defileren. Terwijl de Koningin genoot van een heerlijke cocosnoot, welke zij met een rietje leegdronk, trokken de groepen voorbij. Eerst zongen de schoolkinderen het Wilhelmus, dat spontaan door allen werd meegezongen. De heer Popo Rojer betrad vervolgens een klein podium in de vorm van een trap en richtte zich met een welkomsrede tot Hare Majesteit.

De heer Rojer noemde het een groot voorrecht de Geliefde Vorstin wederom op Barber te mogen verwelkomen. Het vorig bezoek van de Koningin, (toen nog Prinses), ligt de bevolking van Banda Abao nog vers in het geheugen. „Veel is er na die tijd gebeurd", zo sprak de heer Rojer", doch steeds weer werden wij getroffen door de waardige wijze waarop U gedurende al deze moeilijke jaren aan het hoofd van het Koninkrijk hebt gestaan. Uw gevoel voor recht, Uw diepe godsdienstzin, U grote liefde voor ons allen heeft bij ons steeds bewondering gewekt.

Hoewel veraf gelegen hebben wij steeds met het Koninkrijk meegeleefd en wij wisten dat ook U met ons meeleefde", aldus de heer Rojer, die vervolgde; „Dat geeft sterkte, moed en kracht en wij mogen ons gelukkig prijzen U als Vorstin te mogen hebben".

De heer Rojer verzocht Hare Majesteit de eenvoudige huldiging van het volk van het Derde District als blijk van haar grote dankbaarheid te willen aanvaarden.

„Weest verzekerd van onze trouw en onze diepe genegenheid onder alle omstandigheden. Moge de Almachtige Zijn zegen uitstorten over U en het Koninkrijk en U steeds sparen tot ons aller welzijn", zo besloot de heer Rojer zijn toespraak.

Op een speciaal podium voerde een groep dansers hierna een mars op, die direct gevolgd werd door de lintendans. Deze was zeer aardig en toen Hare Majesteit aan de uitvoerders van deze dans werd voorgesteld wilde zij allen een hand geven. Nu begon de volksmuziek, welke steeds op de achtergrond hoorbaar was geweest, luider te worden en achter elkaar presenteerden zich groepen, die begeleid werden door de wiri wiri en andere muziek. Tjodoor en Wanita kwamen heel origineel met een kunukuhuisje dat op een tweewieler was gemaakt en getrokken werd door een tractor. Ook Tjodoor ging naar Hare Majesteit en bood Haar een maand met vruchten aan. Wanita en de andere medespelers(sters) werden aan de Vorstin voorgesteld.

De muziek wisselde steeds weer. Een voor velen bekend rythme naderde tenslotte en daar kwam de oogstfeestgroep, de Simadan. Duidelijk kon de aandachtige opmerker zien, dat Hare Majesteit van dit alles genoot. Bruin gebrand door de zon, die tijdens de rit naar Banda Abao vrij spel had doordat Hare Majesteit in een open wagen reed, bleef Zij vol belangstelling voor de grote manifestatie die zich hier aan het afspelen was. Een evenement waarnaar de bevolking van geheel Banda Abao reeds lang heeft uitgekeken.

Toen dan ook eindelijk het sein voor vertrek werd gegeven stond Hare Majesteit ongaarne op en wilde naar het scheen dit prettige en sfeervolle terrein niet verlaten. Maar ook elders wachtten mensen die Zij wilde bezoeken. Na zich nog even met Dr Chocolaad, de dokter van het Derde District maar tevens ook een groot sociaal werker, onderhouden te hebben, nam Zij afscheid van de Commissieleden en stapte weer in de hofauto die haar nu naar Westpunt zou brengen. Pastoor Schipper zeide na Haar vertrek enthousiast dat de Koningin erg had

(Vervolg op pag. 2)

„Dag, lieve Koningin!"

Soto. — Het gebeurde tijdens de symbolische boomplanting te Soto. De Koningin stond bij de plechtigheid toe te zien, toen plotseling twee kleine meisjes van ten hoogste 3 jaar oud, in witte jurkjes en met een oranje sjerp om de schouder, naar haar toeliepen haar aan haar jurk trokken en riepen: „Dag, lieve Koningin!" De Koningin keek vertederd naar de dreumesjes en maanden ze met de vinger op de mond tot stilte.

Doch ze bleven maar aandringen en toen moest mijnheer Rebel van de Rijksvoorlichtingsdienst er aan te pas komen. Hij nam de kinderen op zijn arm en bracht ze in de kring der toeschouwers terug. Zo brachten op Soto de kinderen hun hulde aan de lieve Koningin, wier verschijning op de bewoners van het derde district zulk een indruk maakte.

Prins BERNHARD op Gala avond van „Onze Vloot"

Willemstad. — Gisteravond woonde Z.K.H. Prins Bernhard vergezeld van zijn adjudant, Luit. t.z. 1e kl. van Rossom een gedeelte bij van de Gala-avond, die de Afdeling Curacao van de Koninklijke Nederlandse Vereniging „Onze Vloot" aan de opvarenden van Hr. Ms. „De Ruyter" in het Roxy-theater aanbood. De gezagvoerder van „De Ruyter", de kapitein ter Zee A.H.J. van der Schatte Olivier, en Commandeur H. Bos woonden de avond eveneens bij.

De avond viel in twee delen uiteen. Het eerste, dat om half zeven aanving, bestond uit de vertoning van de marine-film "Battle Cry", een Warner Bros product, waarvoor de schrijver van het gelijknamige boek, Leon Uris, het draaiboek schreef. De film geeft het leven van de Amerikaanse mariniers waarheidsgetrouw weer en vormde speciaal hierdoor een goede en leerzame entertaining voor de vele marine-mensen die deze avond bijwoonden.

Na de pauze, te ongeveer half tien, betrad de Prins en zijn adjudant de zaal. De aanwezigen zongen het Wilhelmus en vermaakten zich vervolgens met het Cubaanse Damesorkest "Ecos del Caribe", de zangeres Lily Conde en de danseressen "Mulatas de Fuego". Alvorens het Curaçaose orkest "Estrellas del Caribe", dat een veel beschaafder en gedisciplineerder indruk maakte, optrad, richtte de voorzitter van de Afdeling Curaçao van de K.N.V. "Onze Vloot", ds J. Mietes zich tot de aanwezigen en speciaal tot de manschappen van "De Ruyter", die de gehele benedenzaal vulden. Hij zinspeelde er op, dat kracht van wapenen en technische en economische vooruitgang alleen betekenis hebben, wanneer deze niet plaats vindt ten koste van de geest. Spreker zeide, dat eendrachtigheid onder de volkeren een ideaal is, dat verwezenlijkt kan worden.

De "Estrellas del Caribe" verzorgden een kort doch aantrekkelijk program, dat een goed sluitstuk van de avond vormde. Nadat dit orkest het Wilhelmus gespeeld had, werd Prins Bernhard uitgeleide gedaan, waarmede tevens het einde van deze Gala-avond ter gelegenheid van de Koninklijke Gasten gekomen was.

Koningin enthousiast over werkstukken van Curacaose schooljeugd

Willemstad. — Hedenmorgen heeft H.M. de Koningin de werkstukken der schoolkinderen, die in de recepticzaal van het gouvernementshuis stonden uitgestald, bezichtigd. Dertien kinderen vertegenwoordigden hun scholen bij dit intiem samenzijn van de Koningin.

De uitverkorenen waren:

Hubert Lemmens, Brionschool. Jose Semmous, Oranjeschool. Enigma Capella, St. Joseph Mulo. Fulvia Cabrera, St. Joseph Mulo. Emilia Frans, St. Aloysius School. Marietje Da Silva, St. Martinus College. Astrid Chong, M.M.S. Philip Rademaker, St. Willibrord College. Lylian Chundro, Nena Alcala, Yolando Willems, Fatima College (Wandkleed). Flavia Da Sousa, Maria College. Julia van Norden, Stuyvesant College.

De Koningin was vol bewondering voor het werk der kinderen en bekeek ieder werkstuk afzonderlijk met grote interesse. Speciaal de imitatiebrug van de Brion-school had haar aandacht. Zij liet de brug open en dicht zwaaien door op het knopje te drukken en het kleine mechaniekje in werking te stellen. Alle kinderen mochten van haar hetzelfde doen. Het was voor de weinige volwassenen een aardig gezicht, de Koningin bezig te zien te midden dezer spelende kinderen.

Het ligt in de bedoeling dat de werkstukjes later naar de kleine prinsesjes in Nederland worden gezonden.

Namens haar dochters bedankte de Koningin de Curaçaose kinderen voor hun mooie eigengemaakte geschenken.

De heer G. P. Jansen van de Inspectie van Onderwijs, die eveneens aanwezig was, gaf te voren een kleine uiteenzetting van de manier waarop de kinderen aan de werkstukjes gewerkt hebben.

Sympathiek telegram van Lions President

Willemstad. — De President van het Internationaal Verbond der Lionsclubs, de heer Humberto Valenzuela, is voornemens binnenkort Nederland en de bloeiende afdelingen der Lions, die hier bestaan, te bezoeken.

Deze omstandigheid vestigde zijn aandacht nog temeer op het Koninklijk Bezoek, waarin de Antillen zich thans verheugen en inspireerde hem tot de charmante geste van een telegrafische groet, waarvan wij de uit het Spaans vertaalde tekst hieronder laten volgen:

Aan Hare Majesteit
Koningin Juliana
Curaçao

Voornemens zijnde spoedig Uw grootse natie te bezoeken, bied ik Uwe Majesteit eerbiedige hulde van vijfhonderd dertigduizend leones en twaalf duizend clubs in zeventig landen.

w.g. Humberto Valenzuela
President van het Internationaal Verbond van Lions-clubs

Secretariaat O.G.D.

Oranjestad. — Tot administrateur van de Geneeskundige Dienst op Aruba werd benoemd de heer Frans Croes, die tijdelijk de functie van de heer Mike Kuiperi waarneemt.

Tjodoor en Wanita kwamen met hun koenoekoehuisje naar Barber om de Vorstin te begroeten. Ook zij brachten veel fruit voor Hare Majesteit. Tjodoor werd met zijn gezelschap aan de Koningin voorgesteld. Hier het huisje en het gezelschap van Tjodoor en Wanita.

Regen kon schittering van vuurwerk niet uitdoven

Koningin zag vanuit „Kwiek" een welkom in vurige letters

(Van onzé verslaggever)

Willemstad. — Het mag dan waar zijn wat een criticus — achter ons in een regenjas verscholen — opmerkte n.l. dat het vuurwerk nog steeds weinig nieuws te bieden heeft; maar het blijft toch altijd een boeiend en aantrekkelijk schouwspel. Spectaculair en vol verrassende licht- en knal-effecten.

De regen was gisteravond een onberekenbare factor, het siepelde, tot een fikse stortbui toe, met er zo tussen door opklaringen.

Hierdoor was de publieke belangstelling — althans voor het Kwiekgebouw — niet zo groot als men had verwacht. Maar voor degenen, die de bui wisten te trotseren en de honderden, die faciliteiten hadden gekregen om het schouwspel vanaf de R.K. Ambachtsschool figuurlijk hoog en droog te volgen, betekende het vuurwerk een zeer boeiend tijdverdrijf.

Want de zware bombardementen waren niet van de lucht, de luchtkanonnaden met schitterlichten — visueel en hoorbaar — stukken met muziek er in. En in de korte tussenruimten, die de „vuurwerk-artilleristen" nodig hadden om nog meer wonderlijke dingen het luchtruim te doen inschieten, flikkerde het hemelruim herhaaldelijk op door het bliksemlicht, dat boven Venezuela voor illuminatie zorg droeg.

Zo speelde het vuurwerk voor de komst van H.M. de Koningin zich voornamelijk af „op hoger niveau" en we konden er bewonderen magnesium tourbillons, brillant luchtslangen en venijnige dubbele cobra's en wanneer het programma dan ook vermeldt, dat het publiek genieten zou van een zware vierdubbele Italiaanse kunstbom, ook wel de „roem van Capri" geheten en die — zoals het de heer Catz, vuurwerkfabrikant in Leiden protocolair voorgeschreven heeft — viermaal achtereenvolgens een menigte bliksemende sterren uitwerpt, direct gevolgd door zwaar afweergeschut, gevolgd door een mijlen ver hoorbare explosie, dan is die explosie nog wel wat aan de slappe kant geweest. Maar dat het mooi was, dat kon men horen aan het lange „ah"-geroep en zien aan de gestrekte halzen.

Door de aanhoudende regen werd het vuurwerk wat opgehouden om echter onmiddellijk weer te heropenen met een groot brillant openingsnummer bestaande uit het woord „welkom" in blokletters van diamantvuur met een paraplu van telkens wegschietende vuurraketten en guirlandes en dit ter verwelkoming van H.M. Koningin Juliana, die aan de ingang van de club was verwelkomd door ir de Kiewit en frater Fidelius. H.M. Koningin schreed tussen een haag van belangstellenden en hartelijk toegejuicht naar de ere-loge, die voor de Koninklijke Gaste was gereed gemaakt.

Hierna werd het vuurwerk snel afgewerkt, waarbij de regen weg is gebleven.

Wij bewonderden een groot zesvoudig kleurenfront, een draaiende hollandse korenmolen, een zilveren meeuwenfront, een tropisch oerwoud en vele andere stukken meer, die het publiek in extase brachten. Het slot van het vuurwerk was een decoratie vermeldende de woorden „Curaçao huldigt de Koningin", eveneens in blokletters van wit diamant vuur, het teken, dat het vuurwerk ten einde was.

Een langdurig applaus steeg op en toen de auto, waarin de Koningin gezeten was, het Kwiek Clubgebouw verliet, uitgeleide gedaan door de commissie van uitgeleide, werd Hare Majesteit hartelijk door de aanwezigen buiten toegejuicht.

Het was een welbestede avond, waarbij een ieder verheugd was, èn over het bezoek van de Koningin, èn over het feit, dat het vuurwerk zich zo prachtig heeft gehouden.

Zo was Curaçao in deze dagen. Zingende kinderen rondom de gestalte van een lieve Koningin!

Paard Alexander weldra per K.L.M. terug naar Holland

Willemstad. — Het Koninklijk paard Alexander, het oudste der Koninklijke paarden, welke naar Curaçao kwamen om de crème calèche door Willemstads straten te trekken, is aan de beterende hand. Op 27 October as. zal het paard per KLM naar Nederland vervoerd worden.

Op Piscaderabaai maakte fotograaf Fischer kennis met de Prins, hetgeen, zoals de foto wel duidelijk toont, op zeer genoeglijke wijze geschiedde.

C.A.B. besluit athletiek seizoen

W'stad. — Op 30 October houdt de Curaçaosche Athletiek Bond haar derde en laatste wandelmars van 1955 voor junioren en senioren over een afstand van resp. 15 en 25 K.M.

Route Junioren 15 K.M. Aanvang 13.30

Start: Peter Stuyyesant College, Inca Straat, Comache Straat, Arowakenweg, Gosieweg, richting Ronde Klip, uitkomende op Santa Rosaweg (bij de kerk), Santa Rosaweg richting Montagne, Montagneweg, Caracasbaaiweg, langs Pablo Frederik, Salinja, naar Finish Padvindershuis „Rimboe Zwervers".

Als sluitstuk van het athletiek seizoen 1955 worden er op 5 en 6 November de Kampioenschappen 1955 gehouden en wel voor Senioren, Dames en Junioren.

Aangezien veel deelnemers verwacht worden vangen deze wedstrijden op Zaterdag om 15.00 uur aan en Zondag van 10.00 tot 12.00 uur en 14.00 tot ongeveer 18.00 uur.

De nummers voor Senioren zijn:

Hardlopen:

100 meter, 200 meter, 400 meter, 800 meter, 1500 meter, 3000 meter, 5000 meter en 10.000 meter en 4 x 100 meter estafette;

Hoogspringen, verspringen, Kogelstoten, speerwerpen en discuswerpen.

Dames:

100 en 200 meter hardlopen, 4 x 100 meter estafette, hoogspringen, verspringen, kogelstoten, speerwerpen, en discuswerpen.

Junioren:

C. Klasse: 60 meter hardlopen, hoogspringen, verspringen, en balwerpen.

B-Klasse: 80 meter hardlopen, hoogspringen, verspringen, en balwerpen.

A.-Klasse: 100, 300 en 800 meter hardlopen, 4 x 100 meter estafette, hoogspringen, verspringen, Kogelstoten, discuswerpen en speerwerpen.

Inschrijvingen worden ingewacht op zijn laatst Vrijdag 4 November om 12.00 uur.

Koningin en Prins een dag in Portugal

's-Gravenhage. — H. M. de koningin en Z. K. H. de prins zullen, zoals is gemeld, 6 November vertrekken met de K.L.M. van Paramaribo voor de terugreis. Het vliegtuig wordt 6 November 's mergens 6.40 uur Ned. tijd op het vliegveld Yoff van Dakar in Frans West-Afrika verwacht. Daar zal het enige uren blijven en om half tien Ned. tijd opstijgen voor het afleggen van het traject naar Lissabon. 's Middags wordt het koninklijk paar op het vliegveld Portela de Sacavem van Lissabon verwacht. Het zal in Portugal blijven tot Dinsdag 8 November des morgens.

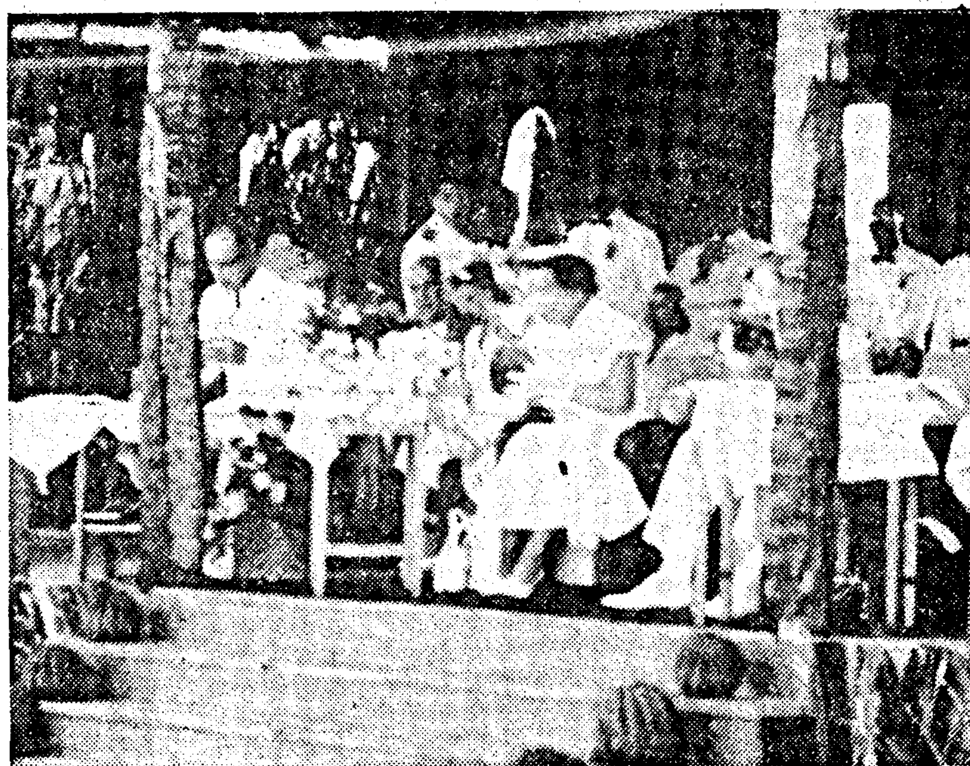
Die dag zal het vliegtuig van Lissabon vertrekken en om half drie 's middags op Schiphol aankomen. De bemanning van het vliegtuig is dezelfde als die voor de heenreis was aangewezen. Het is mogelijk, dat de „Jan van Riebeeck" ook voor de terugreis wordt gebruikt, maar dit staat nog niet vast.

Prinses Wilhelmina steunt India en Pakistan

's Gravenhage. — H.K.H. prinses Wilhelmina heeft een zeer belangrijk bedrag ter beschikking gesteld van het Nederlandse Rode Kruis met de bedoeling, dat dit gebruikt zal worden voor de rampslachtoffers in India en Pakistan. Het Nederlandse Rode Kruis zal voor dit geld zeer noodzakelijke medicamenten aanschaffen en verzenden.

Stem van Koningin klonk in de huiskamer

's-Gravenhage. — Door de huidige communicatiemiddelen is het mogelijk, dat ook Nederland in deze dagen zeer nauw verbonden is met de Nederlandse Antillen. Zo klonk in talloze Nederlandse gezinnen de bekende stem van H.M. de koningin, toen zij de rede uitsprak tot de rijpere jeugd, die via de radio geheel uitgezonden werd en waarvan de ontvangst evenals de ontvangst van de Statenvergadering van gisteren schitterend was.

H. M. de Koningin dronk op Barber een cocosnoot leeg. Welk een indruk maakte de Vorstin toen Zij de cocosnoot aannam en leegdronk. Hoe gewoon is onze Vorstin! dachten de Derde District-bewoners.

Bezoek aan derde district

(Vervolg van pag. 1)

genoten van het huldigingsfeest. De veeleisende en uiterst zware voorbereidingen voor dit feest zijn dus allesins vergoed geworden. Want de manifestatie op Barber was zeer geslaagd, daarover is eenieder het roerend eens. De organisatoren, waaronder de heer Braaf, Rojer en Dr Chocolaad verdienen dan ook wel een pluim voor het uitstekend werk dat zij hebben verzet gedurende de laatste weken.

Prins plant symbolisch Julianaboom

Via Westpunt ging de route naar Knip. Op Westpunt stond de halve bevolking opgesteld op het Kerkplein en ook hier betuigde de bewoners van deze kustplaats hun aanhankelijkheid aan het Oranjehuis. Op Soto waren het driehonderd schoolkinderen die op Hare Majesteit en de Prins stonden te wachten. Toen deze tegen zes uur arriveerden, zongen de kinderen spontaan enkele liedjes. Pastoor Wolters vertelde ons dat de boom, welke reeds in de aarde stond en die door de Prins symbolisch geplant zou worden, de tweede van zijn soort is op Curaçao. Het is een Waringa, welke bij de Proeftuin werd betrokken.

Ook op Soto werd het een spontaan feest voor diegenen die de betoging meemaakten. De Pastoor gaf in het Papiamento eerst een uitleg van hetgeen zou gaan gebeuren waarna de Prins met een sproeier de grond onder de boom besprenkelde. Jammer was dat het reeds te donker was om foto's te maken, hetgeen voor velen een kleine teleurstelling was.

Toen Hare Majesteit weer in de Hofauto stapte was er een dame die spontaan uitriep "Leve de Koningin" welke roep door allen werd overgenomen. Onder gejuich reed de Koningin naar Haar laatste stopplaats, Kleine Berg, waar Zij afscheid moest nemen van het Derde District.

De bevolking van het Derde District zal dit bezoek van de Kroondraagster van het Rijk nog lang in herinnering blijven. Het heeft een diepe indruk gemaakt op deze eenvoudige mensen die in hun hart een grote plaats voor Haar, die door zovelen wordt bemind, hebben ingeruimd.

Op Barber woonde H.M. de Koningin o.a. ook de opvoering van een lintendans bij. Deze dans, waarvan wij hier een mementopname plaatsen, werd feilloos gebracht en ontlokte aan velen een applaus. De Koningin wenste later aan deze danseressen voorgesteld te worden.

Op 18 October werden wij verblijd met de geboorte van

PETER JOZEF ADRIAAN

Drs H. J. Jansen

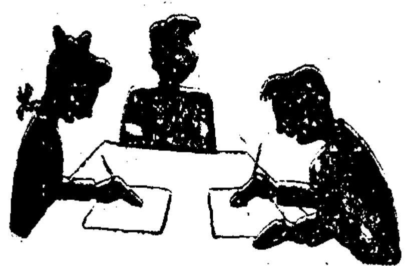
J. M. Jansen-de Lange

Schout bij Nacht Doormanweg 19
Willemstad

Geen prof.

Melbourne. — De Australische Davis Cup-spelers Lewis Hoad en Ken Rosewall hebben een aanbod van de Amerikaanse promotor Jack Kramer om prof te worden afgewezen. Kramer zou aan ieder 16.000 pond sterling hebben aangeboden. Tony Trabert, de 25 jaar oude Amerikaanse ster, werd de vorige week prof en zal op een tournee met Kramer vermoedelijk ongeveer 28.560 pond sterling ontvangen.

AMIGOE VAN DE EUGD

DE „ARME" BROER

In een stad in het Oosten woonden vijf broers, Emid, Nahas, Sidi Hamid en Amin. Vier van hen waren zeer welgesteld; maar ze waren ook gierig en hebzuchtig en hadden niets over voor een ander.

Geheel anders was Amin, de jongste van de broers. Hij was een arme stakker, die alle moeite had om met zijn gezin rond te komen; maar hij was vriendelijk, goedhartig en behulpzaam. Bij zijn broers was hij niet in tel. Ze schaamden zich voor hun arme broer en hadden liever, dat hij niet bij hen kwam, en hun kinderen mochten niet omgaan met de arme neefjes en nichtjes.

Ze hadden nog een broer. Selim, zo heette die, was op een na de oudste. Hij was heel jong de wereld ingegaan en had al heel lang geen teken van leven meer gegeven. Alleen hadden zijn broers wel eens horen vertellen, dat hij in Damascus woonde en een van de rijkste kooplieden van die stad was.

Daar kreeg op zekere dag Emid, de oudste van de broers, bezoek van een man, die vertelde, dat hij uit Damascus was gekomen met een karavaan, die de stad zou aandoen. De karavaan had enige uren vandaar halt gehouden en daar hij in de stad zaken had, was hij vooruitgereisd. Hij vertelde verder, dat Selim zich bij deze karavaan bevond en hem verzocht had, zijn broer Emid te zeggen, dat hij tegen de avond van de volgende dag hem en zijn andere broers in het ouderlijk huis zou bezoeken. Ook wist de man nog te vertellen, dat Selim zeer rijk was.

Daags daarna waren de vijf broers in het huis van Emid bij een. Het is te begrijpen, dat het er druk toeging. Selim was zeker schatrijk en zou natuurlijk voor zijn broers en hun vrouwen en kinderen prachtige geschenken meebrengen. Maar nu kwam de vraag, bij wie hij zijn intrek zou nemen. Emid meende, dat hem die eer toekwam, omdat hij de oudste was en in het ouderlijk huis woonde. Maar dat waren de anderen niet met hem eens. Nahas beweerde, dat zijn woning geriefelijker en beter gelegen was. Sidi verzekerde, dat Selim het beste bij hem kon komen, omdat hij geen kinderen had en het dus bij hem het rustigste was. Maar Hamid, die acht kinderen had, meende, dat het voor Selim nergens zo gezellig kon zijn als bij hem en dat het bij Sidi veel te stil was. Wat Amin betreft, die kwam natuurlijk niet in aanmerking. Die kon immers iemand als broer Selim niet fatsoenlijk ontvangen.

Terwijl ze zo nog zaten te praten en er alleen aan dachten, hoe ze het best de rijke broer zouden inpalmen, kwam een bediende zeggen, dat de verwachte gekomen was. Een ogenblik later trad deze binnen en nu stonden allen op om hem te omhelzen en welkom te heten.

Broer Selim moest nu plaats nemen in de gemakkelijke stoel, die voor hem was klaar gezet. Maar.... wat zag de rijke broer er vreemd uit....! Zijn mantel was van ruwe stof en scheen al lang dienst te hebben gedaan; met zijn tulband was 't hetzelfde en zijn schoenen waren gescheurd. Neen, ze hadden hem zich heel anders voorgesteld.

Even later zat Selim te vertellen. Maar wat hij vertelde, was treurig. 't Was slecht in Damascus. Enkele rijken, maar duizenden en duizenden armen. Er was niets te verdienen. Veel rijkdom was maar schijn. Veel handelslui waren achteruitgegaan. Ook hij had klappen gehad en grote verliezen geleden. Een karavaan, die koopwaren van hem vervoerde, was in handen van rovers gevallen en iemand, die zijn volle vertrouwen bezat, had hem voor een grote som opgelicht.

De broers trokken lange gezichten. Zulk een verhaal hadden ze niet verwacht.

„En nu", zei Selim tenslotte, „wilde ik vriendelijk vragen, wie van jullie me in zijn huis wil opnemen. Ik ben helemaal tevreden. Een dakkamertje om te slapen en wat eten.... meer heb ik niet nodig. En ik wil ook nog wel wat in huis en in de winkel helpen."

Enige minuten was het stil. Emid was de eerste, die sprak.

„Hoor eens, Selim", zei hij, „ik zal 't maar net zeggen, zoals ik 't meen. Je hebt ons niet mooi behandeld. Jarenlang heb je niets van je laten horen en nu je doodarm terugkomt, zou je graag hebben, dat we je onderhielden. Maar daar dank ik hartelijk voor."

„Ik begrijp niet, dat je nog hier durft komen", zei Nahas. „Toen je in Damascus de grote man was, dacht je niet aan ons, maar nu je niets meer hebt, zijn we goed. Maar nu kon je me ook gestolen worden."

„Ik heb zelf te weinig ruimte", zei Hamid. „Maar al had ik tien kamers over, dan nam ik je nog niet."

„En ik wil je evenmin", zei Sidi. „'t Kan me niet schelen, waar je terechtkomt, maar bij mij niet."

„Ik ben, zoals je weet, klein behuisd en heb 't niet breed", zei nu Amin. „Maar broer Selim kan bij ons komen en met ons meeëten, als hij onze schrale pot voor lief wil nemen. En hij kan blijven zolang hij wil. Maar misschien krijgt hij wel gauw een betrekking."

De andere broers lachten spottend en Sidi zei zacht, maar toch luid genoeg, dat ieder het kon horen: „Dan zijn er twee armoedzaaiers bij elkaar."

„Ik dank je hartelijk voor je aanbod, beste Amin", zei Selim, „en ik zal er gaarne gebruik van maken. Maar je zult niet lang last van me hebben, want ik heb al een huis gekocht."

De anderen keken verbaasd op. „Een huis gekocht....?" vroeg Emid.

„Ja, het huis tegenover de grote bazar, het schoonste van de stad. Ik ben, voor ik hier kwam, bij de kadi geweest, zoals je weet, een oude vriend van me. Hij vertelde me, dat het huis te koop was en dat hem was opgedragen het te verkopen. Ik heb het gekocht en zodra het opgeknapt en gemeubeld is, ga ik het bewonen."

„En zoëven praatte je net, of je doodarm was", zei Sidi. „Je had grote verliezen geleden, je was bestolen en opgelicht...... Heb je ons dan maar wat wijs gemaakt?"

„Nee, ik heb je niets wijs gemaakt. Wat ik verteld heb, is waar. Maar welke koopman heeft nooit tegenslag? Ik heb goede zaken gemaakt, mijn zaak in Damascus voordelig van de hand gedaan en ben nu een rijk man en geen armoedzaaier, beste Sidi."

„Maar waarom behoefde je je dan zo arm voor te doen?" vroeg nu Nahas.

„Omdat ik eens wilde zien, hoe mijn broers me zouden ontvangen, als ze meenden, dat ik arm was teruggekomen. En nu ik dat gezien heb, ga ik maar weer heen."

Maar nu begon Elim. Selim moest het hem toch maar niet kwalijk nemen. Ze hadden het zo kwaad niet gemeend. Elim was ook zo onverwachts met zijn verzoek gekomen, dat ze geen tijd hadden gehad, er over na te denken. Elim kon dadelijk bij hem komen. Hij had in zijn huis plaats genoeg. En de andere broers praatten al even mooi en waren allen even blij, dat Selim weer bij hen was en wilden niets liever dan hem in alles van dienst zijn. In alle geval, zei Emid ten slotte, moest hij deelnemen aan het feestmaal, dat hij, om de terugkomst van hun broer te vieren, had laten gereedmaken.

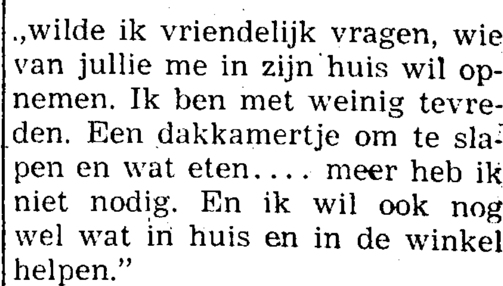
„Dat moeten jullie dan maar op mijn gezondheid gebruiken", zei Selim lachend. „Maar nu ga ik met Amin mee, om met zijn vrouw en kinderen kennis te maken. Beste broers, ik wens je verder een gezellige avond. Tot ziens."

En vriendelijk met de hand wuivend ging hij met Amin heen. Maar dat de broers in geen prettige stemming achterbleven en dat het feestmaal hun nu maar half smaakte, behoeft wel niet gezegd.

Selim nam nu voorlopig zijn intrek bij Amin. De eerstvolgende dagen zocht hij oude vrienden op en hielp enige, die achteruitgegaan waren. Toen zijn huis opgeknapt en van keurige meubelen voorzien was, betrok hij het met een jaar bedienden. Hij meende, dat zijn broers nu een goede les hadden gehad en wilde daarom de vrede herstellen. Hij nodigde hen dus in zijn huis op een feestje en hier werd besloten, dat geen woord meer over het gebeurde gesproken zou worden.

Van nu af waren de zes broers de beste vrienden.

Toen kort na zijn terugkomst een goed beklante winkel te koop kwam, kocht Selim deze voor Amin. En daar Amin zijn zaken goed behartigde, was hij na weinige jaren even welgesteld als zijn broers.

LEERRIJKE LESSEN

De arend en de kraai

Een hongerige arend hing met wijd opengespreide vleugels boven een kudde schapen en lammeren.

Opeens dook hij omlaag, pikte een heel klein lammetje uit de kudde weg en vloog er mee naar zijn nest.

Dat had een zwarte kraai gezien.

„Haha, dacht de kraai, dat lijkt me wel wat. Ik heb toch ook een bek en scherpe klauwen? Waarom zou ik niet kunnen wat een arend kan? Dat zou wat. Dus dook de kraai op haar beurt neer op de kudde en daar ze de dingen ook goed wilde doen, plantte ze haar klauwen in de rug van een stevige ram.

Maar toen die domme kraai haar vleugels uitsloeg, wilde de ram helemaal niet mee [illegible] in. Integendeel. Hij [illegible] eens te merken, dat die [illegible] kraai op zijn rug zat. En de kraai klapwiekte maar.

Haar klauwen en de poten zaten hoe langer hoe meer verwaard in de wol van het dier en de kraai had goed krassen: ze raakte niet meer los.

Toen de herder kwam zat de kraai er nog steeds en de herder had helemaal geen moeite om haar te vangen. Hij doodde haar niet, maar nam haar 's avonds mee naar zijn woning om zijn kinderen te laten spelen met de zwarte vogel.

„Vader, wat is dat eigenlijk voor een vogel?" vroegen de kleintjes.

„Dat?" lachte vader. „Nou. als je 't hemzelf vraagt zal hij natuurlijk antwoorden, dat hij een arend is, maar als je 't mij vraagt, zou ik zeggen: het is maar een domme kraai.."

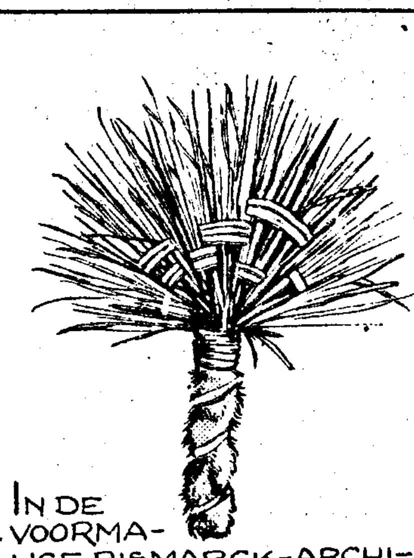
Het is altijd dom en gevaarlijk meer te willen doen dan je kunt, want je put jezelf uit in vergeefse moeite en tenslotte word je alleen maar uitgelachen. Doe wat je doen kunt en doe het goed en wijd daar alle krachten aan, waarover je beschikt. Hoe meer je ook zult kunnen doen. Maar alles op zijn tijd.

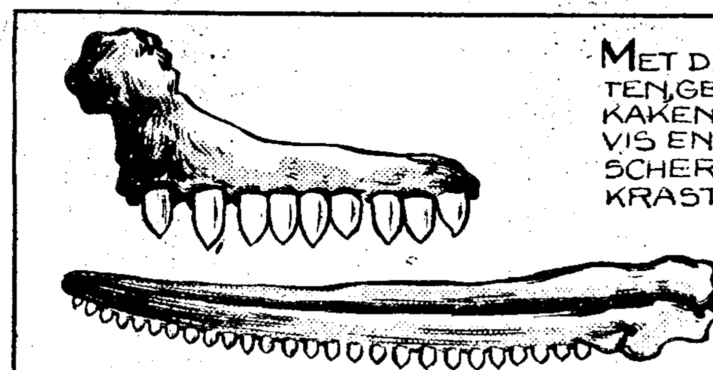
ONZE WONDERE WERELD

TEKENEN VAN ROUW

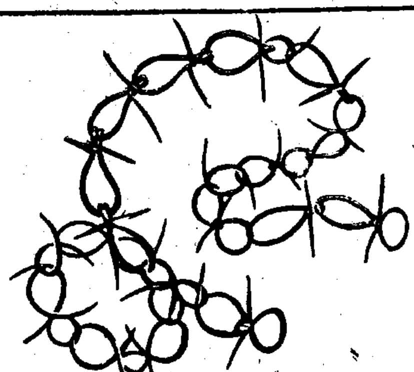
IEDER VOLK HEEFT ZIJN ZEDEN EN GEWOONTEN, ZIJN EIGEN MANIER OM UITING TE GEVEN AAN ZIJN VREUGDE, MAAR OOK AAN ZIJN VERDRIET EN VOORAL BIJ DIT LAATSTE GING HET ER SOMS RAAR TOE

IN DE VOORMALIGE BISMARCK-ARCHIPEL KREEG EEN DODE DIT SOORT WAAIER IN DE HAND, OM BOZE GEESTEN TE VERJAGEN

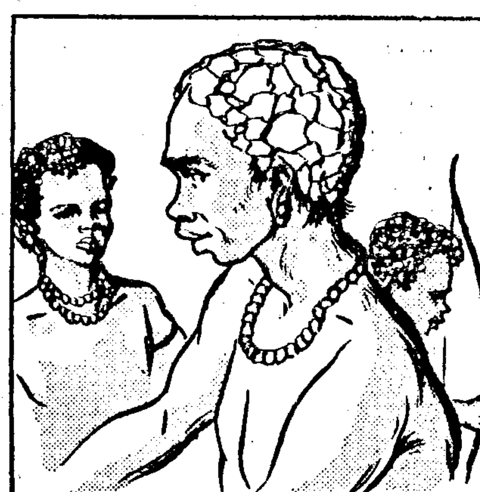
MET DEZE INSTRUMENTEN, GEMAAKT UIT DE KAKEN VAN EEN BRUINVIS EN BEZET MET SCHERPE TANDEN, BEKRASTEN DE POLYNESIËRS HUN LICHAAM ALS ER TE TREUREN VIEL.

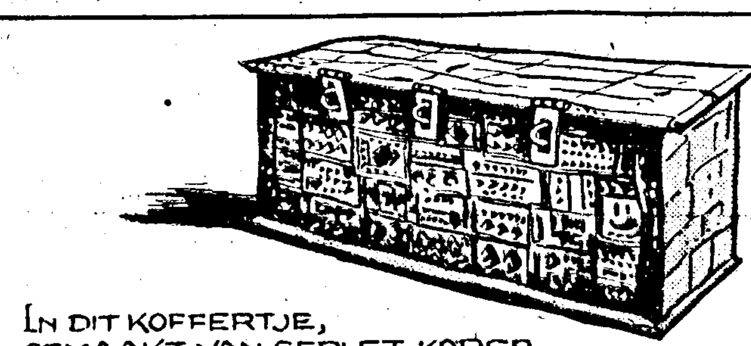
MEXIKAANSE INBOORLINGEN DROEGEN EEN METALEN HALSBAND, BEZET MET SCHERPE PENNEN HET WAS GEEN PRETJE OM DAARMEE TE SLAPEN

ROUWKLEREN OP DE ZUIDZEE-EILANDEN

OP DE ADAMAN-EILANDEN WERD HET HOOFD VAN EEN ROUWENDE INGESMEERD MET EEN DIKKE LAAG RODE KLEI.

IN DIT KOFFERTJE, GEMAAKT VAN GEPLET KOPER, WERDEN MENSENHOOFDEN ZORGVULDIG BEWAARD

DIT WAS HET OFFERBEKKEN VAN KONING PREMPEH. EEN GROOT KOPEREN VAT MET VIER LEEUWEN. WAAR HET KRUISJE STAAT, MOEST HET OFFER ZIJN HOOFD NEERLEGGEN. HET MES DEED DE REST.

De held van Molokay

Kom mee, we gaan even een bootreis maken. Maar een beetje snel, hoor. We zitten meteen al op de Atlantische Oceaan. We varen in de richting van Amerika en hup, meteen maar door het Panamakanaal. Ja, nu zijn we in de Grote Oceaan. Dat is een geweldig stukje zee, hè? Aan de ene kant het werelddeel Amerika, aan de andere kant Azië. En daartussenin al maar water, niets dan water. Midden in dat grote water liggen een paar eilandjes: de Hawaii-eilanden, ook wel Sandwich-eilanden genoemd.

Daar schiet onze boot heen. We varen de haven van de hoofdstad Honolulu binnen en zijn nu op het eiland Hawaii. Daar blijven we even. Straks gaan we verder naar het eiland Molokay, want daar zullen we onze grote held ontmoeten.

Wat moeten we op Hawaii doen? Luisteren naar de muziek, die ze daar maken? Kijken en genieten van het prachtige natuurschoon? Kennis maken met de Kanakken, de eigenlijke bewoners van deze eilanden?

Och ja, dat kunnen we allemaal doen. Want dat heeft onze grote held ook gedaan, toen hij in het jaar 1865 door voor het eerst voet aan wal zette.

Maar er is meer te doen op Hawaii.

Dat wist de jonge Damiaan ook! Daarvoor was hij naar dit afgelegen eiland gekomen. Aan de Kanakken moest het Evangelie verkondigd worden. Zo groot was het ongeduld van deze jongeman, dat hij zijn priesterwijding in eigen vaderland, België, niet kon afwachten. Nu kon hij de omgeving vast verkennen, hard studeren en zich voorbereiden op het priesterschap. Zo gauw hij dan ook priester gewijd was, trok hij er op uit.

Pater Damiaan was niet de eerste priester, die onder de Kanakken heeft gewerkt. Sinds 1827 waren er al paters uit Frankrijk, uit België en Nederland. Vooral op Hawaii hadden ze al veel succes gehad. In de grote plaatsen, als Honolulu, stonden al kloosters en kerken. Maar in de binnenlanden leefden op vele plaatsen, overal verspreid, nog duizenden Kanakken, die nog nooit van Christus gehoord hadden.

Daar mocht pater Damiaan op uit. Te paard trok hij de heuvels en de bergen over, de dalen door, om die mensen te bezoeken. Zijn werk was niet vergeefs. Gedurende de acht jaren, dat hij onder deze mensen gewerkt heeft, heeft hij vele Kanakken gedoopt en op tal van plaatsen kleine kerkjes kunnen bouwen. De goedheid en de liefde van deze priester waren zo groot, dat iedereen hem als een vader eerde.

Voor pater Damiaan was echter een nog groter heldenleven weggelegd. Maar voor je dat goed begrijpen kunt, moet je eerst nog iets anders van die Hawaii-eilanden weten.

Het was niet allemaal schoonheid en pracht, die daar blonken. In die tijd heerste daar een verschrikkelijke ziekte: de melaatsheid. Zo iets ergs kennen wij niet. Die ziekte begint met rode vlekken op het lichaam; die vlekken worden bulten, builen en zweren. Het hele lichaam wordt er mee bedekt en ledematen teren langzamerhand weg. In die tijd had men nog geen geneesmiddelen tegen die ziekte. Het lijden, dat zulke mensen moeten doorstaan, is verschrikkelijk.

Op Hawaii nu waren zeer veel melaatsen. Dat was de donkere kant van het schone Hawaii.

(Wordt vervolgd)

Waar eens messen en de zweep regeerden

WOLFSBURG van sinistere spookstad tot weldadig woonoord

Waar de Duitse „Volkswagens" gemaakt worden

(Bijzondere correspondentie)

Toen wij Wolfsburg binnenreden, de West-Duitse autostad, de stad die in luttele jaren tijds rond de vierde automobielfabriek ter wereld, het „Volkswagenwerk" is gegroeid, merkte een collega achter in de wagen gekscherend op: „Und hier meine Damen und Herren sehen Sie das Volksgras, die Volkshäuser, die Volksbäume, das grosse Volk und das kleine Volk". De journalisten lachten maar de Duitse chauffeur, employé van de Volkswagenfabriek en inwoner van Wolfsburg, keek zuur. Grapjes over zijn woonplaats bleek hij maar matig te kunnen waarderen, vooral wanneer die door buitenlanders werden gedebiteerd. En beiden hadden geen ongelijk; de buitenlander die zijn ironie gebruikte om de sociaal-economisch vreemdsoortige situatie waarin deze Volkswagenstad verkeert te tekenen en de Duitser door uiting te geven aan de mening van de bijna 50.000 Wolfsburgers, dat men niet moet spotten met hun stad, die in slechts enkele jaren tijds van een luguber, spookachtig barakkenkamp is opgebouwd tot een weldadig woonoord, tot een vriendelijk groot dorp met steedse allures.

Een stad kan men Wolfsburg eigenlijk nog niet noemen, evenmin als men b.v. de Amsterdamse tuinsteden Slotermeer en Geuzenveld als zodanig kan betitelen. In beide gevallen zou men beter van een „toestand" kunnen spreken, een toestand die vrijwel dagelijks verandert door nieuwbouw en stratenaanleg, maar waar in de contouren reeds duidelijk het uiteindelijke doel te lezen is. In Wolfsburg woont niemand, die niet iets met de Volkswagenfabriek te maken heeft. Pogingen om andere industrieën aan te trekken, teneinde te voorkomen dat niet het wel en wee van de ganse stad van de ene, grote fabriek afhankelijk is, zijn op niets uitgelopen, omdat geen enkele Duitse industrieel er iets voor voelt om zich aan het bijzonder hoge loonpeil van Wolfsburg aan te passen. Daardoor verkeert deze Duitse autostad in een wonderlijke positie, daarin slechts geëvenaard door Dearborn, de Amerikaanse Fordstad, die echter van veel oudere datum is.

Overzicht van de snel groeiende Wolfsburg. Rechts de eenvoudige katholieke kerk en op de achtergrond de imponerende façade van de V.W.-fabriek.

Vreemdsoortige situatie

Wolfsburg dankt zijn ontstaan aan een van de vreemde gebeurtenissen, die tekenend waren voor de verwarde situatie van het Duitsland tussen 1935 en 1945. Hitler had het in zijn hoofd gezet een goedkope auto te bouwen, die voor iedere Duitser tegen de prijs van 990 Mark te koop zou zijn. Hij had een fantastisch plan voor een fabriek, waar een miljoen wagens per jaar gebouwd zouden worden en waaromheen een stad voor honderdduizend inwoners zou groeien. Daar zouden de nationaal-socialistische idealen met betrekking tot de arbeid gerealiseerd worden. De nieuwe autostad zou het vredige nest moeten zijn, waarop de Duitse arbeider een gelukzalige glimlach neer kon strijken, zonder zich te prikken aan de ... van kerktorens, want de bouw ... had Hitler in zijn droomstad verboden.

Het hoofd van de afdeling „Vrijetijds-besteding" van Kraft durch Freude, werd in een vliegtuig gezet om een plaats uit te zoeken, waar Hitler's autoparadijs zou komen. De man vloog een paar keer over Duitsland en bepaalde de plaats op 300 kilometer afstand van het Duitse kolen- en staalbekken, 25 kilometer van Braunschweig, midden in een verrukkelijk landschap, waar slechts een renaissance kasteel en enkele honderden inwoners tellende gehucht Wolfsburg lagen. Die beslissing was dictatoriaal, er was geen beroep op, ondanks het feit dat niemand het er mee eens was. Graaf Von der Schulenberg, die in 't kasteel woonde, voerde aanvankelijk allerlei zakelijke argumenten aan om de nieuwe stad uit zijn landstreek te weren. Niets hielp. Tenslotte riep hij de hulp in van de insecten door te beweren dat het dal van de Aller en de Klieverberg, waartegen de stad gebouwd zou worden, zo verschrikkelijk door muggen werd geplaagd, dat geen levend mens het er uit kon houden. Er werd een muggenspecialist naar de bewuste plek gestuurd en de man beleefde er een gelukkige tijd: hij ving zeventig verschillende soorten muggen. Toen dat gebeurd was, vond men dat de muggenplaag voorbij was en werd aan een dertigjarige Oostenrijker, een vriend van „Generalbauinspektor" Speer, opdracht gegeven de stad te ontwerpen. Peter Koller kreeg hiermee de kans van zijn leven. „Een stad is alleen maar te bouwen op een plaats waar geen andere in de buurt is," zei hij en zag een nieuwe metropool voor zijn geestesoog verrijzen. Jammer voor hem, werd er van zijn overigens knappe ideeën maar heel weinig uitgevoerd.

De lieden die zich met de „auto-voor-het-volk" bemoeiden en deze als hun privé-speelgoed zagen, koesterden in hun grootheidswaanzin de meest bizarre denkbeelden over hun „nieuwe stad". Het resultaat was averechts. Honderden arbeiders werden uit Italië gehaald om de stad te bouwen. Zij werden ondergebracht in barakkenkampen, waar in weinig tijd enorm veel gedronken werd, men elkaar met messen te lijf ging en de nijlpaardzweep van de SS-bewakers onophoudelijk onschuldige lieden trof. De droomstad van de Nazi's werd een spookstad en bleef dat tot na de oorlog. Langzaam verrees de Volkswagenfabriek, maar niemand van de duizenden die er aandelen voor hadden gekocht zagen er een Volkswagen uit komen. Er werden alleen maar militaire voertuigen gebouwd. Bommen vernielden 60 procent van de fabriek en in 1945 had niemand er meer enigo interesse in. De Amerikanen weigerden aanvankelijk zich de moeite te geven Wolfsburg te bezetten. Een delegatie van de volkomen losgeslagen burgerij moest hen daarom komen verzoeken, omdat de bevrijde Italiaanse dwangarbeiders de achtergebleven Duitsers uitmoordden en brandschatten.

De Engelsen bekeken de zaak met wat meer belangstelling. „Might even build a few cars" moeten ze gezegd hebben en brachten daardoor weer wat leven in de platgeslagen spookstad Wolfsburg. De barakkenstad was in die dagen een vergaarbak van ontheemden, van zwervers zonder enig gemeenschapsgevoel, die maar één hoop hadden: dat het machtige Volkswagenwerk weer tot leven zou komen. In het diepste van hun misère hoorden zij van de plannen van de Britten en trokken naar het werk. Deze zielige groep uitgemergelde dwangarbeiders, deserteurs en vluchtelingen uit het Oosten, begonnen een eigen stad voor zichzelf te bouwen. Uit hun vertwijfeling groeide een enorme energie en in enkele jaren tijds kreeg Wolfsburg nieuwe contouren.

Wie Wolfsburg thans bezoekt, ziet maar heel weinig sporen meer van het sinistere verleden van deze snel groeiende stad. Hij ziet parken en pleinen, heel brede winkelstraten en tussen groen verscholen huizenblokken. Hij ziet duizenden goed geklede mensen op straat, die niet meer te herkennen zijn als de dwangarbeiders en de vluchtelingen van tien jaar geleden. Hij ziet kerken met uit ijle betonspanten opgetrokken torens, scholen met fleurige jalouzieën, sportvelden en zwembaden met Amerikaanse allures.

Wolfsburg wordt gebouwd voor de arbeidersgemeenschap van een grote fabriek en omvalle van de arbeidsvrede, heeft men er van het begin af naast het brood, ook voor de spelen gezorgd. Bioscopen zijn verre van café's en restaurants. Zwembaden en sportvelden zijn reeds jaren geleden aangelegd. Wolfsburg biedt daardoor een plezieriger aanblik dan vele nieuwe stadsagglomeraties in ons land, ondanks het feit, dat de stad nog in opbouw is. Grote vrijgezellenhuizen, ingericht als luxueuze hotels, waarin bijna tweeduizend vrijgezellen een onderdak vinden, zijn op kosten van de fabriek gebouwd. Vrouwen mogen daar niet binnen en dat is de enige maatregel, die de verwende vrijgezellen nog tot een huwelijk kan bewegen. Dat zegt men in Wolfsburg te minste. Alle woningen die er zijn gebouwd, hebben dubbele ramen, warm en koud water, een badkamer en zijn op de stadsverwarming aangesloten.

Het is de fabriek die dit alles mogelijk heeft gemaakt. En de leiding daarvan doet alle mogelijke moeite om voorkomen dat de inwoners de indruk krijgen dat hun stad slechts een aanhangsel is van de fabriekshallen, waarin zij dagelijks werken. De gemeenteraad moet voor de helft bestaan uit lieden die niet bij de Volkswagenfabriek werkzaam zijn en die in Wolfsburg bijzonder moeilijk te vinden.

Slechts deze niet-employé's mogen beslissen over zaken die ten nauwste met de fabriek samenhangen en dat plaatst de stad in een vreemdsoortige positie, die een uitwas van de democratie dreigt te worden. In belangrijke zaken van Wolfsburg geheel gesegeerd door een minderheid van de inwoners, ook draagt deze dan eenzelfde politieke kleur. Die kleur is rechts; de C.D.U. heeft de meeste zetels.

Zo is Wolfsburg een bijna onwerkelijke stad geworden en het is vandaag dat wij in het begin van dit artikel van een „toestand" spraken.

Een vleugel van het luxueuze vrijgezellen-tehuis in Wolfsburg.

Stad van het flessenbier

(Bijzondere correspondentie)

Het verhaal gaat, dat Henry Ford zijn personeel en inwoners van de Fordstad Dearborn verbood sterke drank te gebruiken. Ontdekte hij, dat en van zijn mensen thuis bier dronk, dan moest die man maar elders een plaats zoeken om te wonen en te werken. Dearborn was dan voor hem gesloten. Dat die tijd nu definitief voorbij is, bewijst Wolfsburg, waar een huiselijk volkje schijnt te wonen. Het verbruik van flesjesbier is in deze autostad per hoofd zo ongeveer het grootste van gans West-Duitsland. Men schijnt dus de huiselijke sofa meer te prefereren dan de barkruk, wanneer het om een drankje gaat. Overigens is Wolfsburg ook de plaats, waar procentueel de meeste paspoorten voor reizen naar het buitenland worden uitgereikt. Het zijn vooral de jonge arbeiders in de V.W.-fabriek, die reislustig zijn. Duitsland zelf interesseert hen niet meer. Zij willen op hun motorfietsen en in hun eigen wagens verre reizen maken, waarbij Italië het meest in trek is. Hun salarissen maken dit luxueuze leven mogelijk.

Leidens ontzet is weer opgewekt gevierd, waarbij de traditionele uitreiking van haring en wittebrood ter gelegenheid van de herdenking van het ontzet van Leiden een der hoogtepunten was. Burgemeester Jhr. Mr. van Komschot van Leiden nam ook actief deel aan de uitreiking.

Denationalisering van Argentijnse dagbladpers voor het Hof

Zuerich. — De Argentijnse regering heeft het Internationale Persinstituut te Zuerich laten weten, dat de kwestie van de denationalisering van de door Perón overgenomen bladen door de desbetreffende regeringsinstanties en het gerecht zal worden onderzocht. Dit was in antwoord op een verzoek van het Instituut om herstel van de vrijheid van de door Perón overgenomen bladen, zoals „La Prensa" en „El Intransigente".

Alle Peronistische feestdagen zijn bij decreet van de nieuwe regering van de kalender geschrapt. Voortaan zullen slechts de traditionele worden gevierd, namelijk vier nationale, zes rooms-katholieke en één arbeidsdag.

Parijs. - West-Duitsland was in September de grootste crediteur in de Europese Betalings Unie met $ 32,6 millioen, gevolgd door België en Luxemburg met $ 19,6 millioen, Frankrijk met $ 16,7 millioen, Zwitserland met $ 15 millioen, Italië met $ 8 millioen en Nederland met $ 4,6 millioen. Engeland had een zeer groot nadelig saldo van $ 102 millioen.

Londen-Wenen, zonder tussenlanding

Londen. — De Britse European Airways is begonnen met een dienst Londen-Wenen zonder tussenlanding. Er wordt tweemaal per week in beide richtingen op deze lijn gevlogen. De reisduur is drie uur en vijf minuten.

Ongedeerd na overrijding door trein

De 18 maanden oude Noël Castelyn uit Kortrijk heeft het zonder letsel overleefd dat de locomotief en drie rijtuigen van de expresstrein Brussel-Kortrijk over hem heen gingen.

Het kind was bij zijn naast de spoorbaan gelegen huis weggelopen en speelde tussen de rails toen de trein met een snelheid van 80 kilometer naderde. De machinist remde maar kon niet tijdig stoppen. Hij liep terug om naar het lijkje te zoeken, maar hij vond Noël met wat stof op zijn kleren, maar overigens volkomen ongedeerd.

Spaanse VOETBALPOOL int 35 millioen gulden

Patronaat voor onderlinge weddenschappen

(Van onze correspondent in Spanje)

We zitten ook hier dan weer tot over de oren in de voetbal-competitie: „we" is daarbij een wijze van spreken. Ontelbare mengten van „deportistas" — geenszins te vertalen met sportbeoefenaars — hebben hun favoriete Zondagmiddagbesteding weer teruggevonden en tevens de gepreksstof voor telkens een hele week, hetwelk grote variatie brengt op een terrein dat buiten de competitie onbetwist beheerst wordt door het nakaarten, en ook het voorkaarten, van de „aficionados", die zich verslingerd hebben aan „de stieren". De voetbalcompetitie heeft op de „toros" voor, dat zij een elite, goed gereglementeerde gelegenheid verschaft tot het uitleven van de in de mens blijkbaar ingeschapen lust tot zoeken in een niet helemaal van berekening gespeend kansspel; maar ook tot ook weer niet te moeilijk. Onze Vlaamse buren noemen dat de „prognostieken" en hier spreekt men van „quinielas".

De Spaanse voetbalpool is een zeer officiële instelling; zij wordt beheerd door een organisme, dat de naam voert van „Patronato Nacional de Apuestas mutuas deportivo-beneficas" vertaald nationaal patronaat voor onderlinge weddenschappen van sportief-liefdadig karakter.

Bij het ingaan van het nieuwe voetbalseizoen is er nog eens aan herinnerd hoeveel geld de Spaanse „deportistas" in het afgelopen seizoen hebben vergokt; het bedrag van 357.507.895 pesetas, volgens officiële Spaanse koers rond 35 millioen gulden. Daarvoor hebben zij 119.169.298 „boletos" (met elk voorspellen resultaten in the vullen briefjes) tegen 3 pesetas het stuk gekocht. Van genoemd bedrag zijn 196.926.341 pesetas in de vorm van premies tot de gelukkig geïnspireerde gokkers teruggekeerd. 35 competitie-dagen hebben in het afgelopen seizoen 4 miljonairs gemaakt. 4 prognostiekers, die op 4 Zondagmiddagen als enigen alle 14 resultaten, 8 van de eerste en 6 van de tweede „divisie", juist hadden geraden. De grootste winnaar verkreeg een premie van 3.694.000 pesetas, ruim drie en een halve ton Nederlandse courant: het was, menen wij ons te herinneren, een schoenlapper in Andalusië. Van de resterende opbrengst der gokkerij werd het leeuwendeel voor besteding aan weldadige doeleinden uitgekeerd aan de provinciale besturen en aan het ministerie van Binnenlandse Zaken; geringere bedragen, om de sportbeoefening ten goede te doen komen aan de nationale sportraad en aan de raad voor lichamelijke opvoeding van het Ministerie van Onderwijs.

De Spaanse voetbalpool functioneerde voor het eerst in het seizoen 1946-1947. De opbrengst bedroeg toen het slappe bedrag van 9.632.000 pesetas. En de opbrengst in het volgend seizoen was niet noemenswaardig beter. Het patronaat kwam toen op de gedachte, dat het gevolgde systeem te grote intellectuele inspanning vergde om brede populariteit te kunnen verwerven. Van de „quinielista" werd namelijk verlangd, bij van de onderscheidene competitiewedstrijden niet slechts de winnaar raadde, doch ook het doelpuntenverschil. Men hervormde dus en voortaan hoefden de wedder slechts aan te geven welke clubs hij als winnaars dacht, welke als verliezers en welke partijen als eindigend met „empate", gelijk spel. Van toen af nam het quinielisme een hoge vlucht; alle rangen en stanen nemen er ijverig aan deel; vrouwen zowel als mannen; geestelijken en leken; men beoefent het alléén of in vereniging. Analfabeten zijn er niet van uitgesloten, zij kunnen op hun „boletos" de handtekening vervangen door een duimafdruk.

Het juist raden van alle 14 of bijna alle 14 resultaten van een competitiemiddag heet in Spanje veelvuldiger voor te komen dan in andere landen die zich in de geneugten van voetbalpool verheugen. In het afgelopen seizoen leverde b.v. één competitiemiddag 14.000 boletos op met alle 14 juist geraden uitslagen, hetgeen ... per boleto opleverde. Deskundigen schrijven dit vooral toe aan het hoe vast bieden verschijnsel dat de meeste elftallen doorgaans slechts hun thuiswedstrijden plegen te winnen. Dit geeft deels van psychologische aard zijnde verschijnsel, aldus de deskundigen, wijst op zich ook al niet op een hoge doorsneekwaliteit van het nationale ...

Oudste inwoonster van Moskou

De 122-jarige mevrouw Lyubow Valentinova Puzhak, die reeds meer dan honderd jaar in de Russische hoofdstad woont en de oudste inwoonster is van Moskou, tijdens een praatje met haar jonge vriendinnetjes. De kranige dame doet nog zelf haar huishouden, borduurt en wandelt nog graag en is, zoals zij vertelde, nog nooit in haar leven ziek geweest.

Tentoonstelling gouden T.H.

Veelzijdig beeld van de magie van de geest, die de techniek en de machine heeft voortgebracht

Correspondentie uit Nederland)

In het centrum van de nieuwe T.H.-wijk te Delft, als een treffend voorbeeld van de progressieve opvattingen van het moderne bouwen, ligt de laatste indrukwekkende schepping van de onlangs overleden architect v. d. Steur.

In dit imposante complex — waarin zakelijkheid en kunst op aansprekende wijze zijn verenigd tot een harmonisch geheel — zullen straks Werktuig-, Scheeps- en Vliegtuigbouwkunde worden gevestigd, maar thans is er de grote jubileumtentoonstelling „Machiek" in ondergebracht.

Opening

Bijzondere manifestaties aan de T.H. zijn al vaak met een verrassend technisch effect begonnen.

Was het een hoopoplaaiende vlam, die het beeld van Prometheus voor het hoofdgebouw onthulde, en werd de tentoonstelling van medische instrumenten geopend met het doorsnijden van een lap biefstuk door middel van het ten dienste van de chirurgie ontwikkelde elektrisch snijapparaat, de tentoonstelling „Machiek" is op een al even originele wijze geopend door de president curator dr. C. H. van der Leeuw.

Nadat deze bij zijn een inleidend woord de organisatoren en belangrijke medewerkers, o.w. ir. Risseeuw en de heren Cannegieter, Borggreve, Erné, ir. Elom en De Haas, het volle pond aan lof had toegezwaaid, drukte deze

MACHIEK

„opper-magiër" op een knop en toen viel door de magische kracht der elektriciteit de middelste schakel van een enorme, zware ankerketting in twee stukken uiteen en kwam de brug vrij, welke toegang geeft tot het tentoonstellingsgebouw.

Daarop konden de honderden genodigden de vele stands met hun in volle werking zijnde apparaten in ogenschouw gaan nemen.

Uitgaande van de gedachte, dat alle takken van techniek onverbrekelijk met elkander verbonden zijn, is bij de inrichting van de expositie met opzet niet toegegeven aan het idee om aan elke T.H.-afdeling een eigen stand te geven, maar zijn de afdelingen zo door elkaar ... welke een bepaald facet van de techniek kunnen ... de wijze in zijn geheel belichten.

Zo zijn de bronnen, de transformatie, het vervoer en het gebruik der energie in vier logisch opeenvolgende ... bijeengebracht om de vier ... dit allerbelangrijkste facet van de techniek in een totaalbeeld tot uitdrukking te brengen.

Zeer interessant is daarbij een groot aan de binnenzijden reflecterende bol, waarin zich tot in het oneindige weerspiegelende rode en groene lichtjes ... suggestief beeld geven van ... stelling van het cesium-chloride kristal.

Naast middelen ... zoals gasmotoren, ... installatie, destillator ... trale, tonen hoogspanning ... doorsneden, isolatoren ... kele wijzen van energie ... een ingenieus netmodel ... tram, en in werking zijnde ... 'n koelmachine en ... mode warmtestralings ... een verschillend beeld ...

Bijzonder instructief is een grote ... het ontwerp van S. C. ... schilderde wand, die ... als overzichtelijk ... de relaties tussen ... voortkomende energie ... techniek, waarbij ... uitstralende energie ...

Het is uiteraard ... vijftien andere facetten ... ook maar summier ... nemen, daarvoor ... krant ternauwernood ...

Al rondgaande zijn wij ... sil geworden over ... omvang van het moderne ... splitst en gespecialiseerd ... universele kennis van ... mogelijk meer te ... kan worden samengevat ...

Met diep ontzag ... wonderen der technische ... hebben wij ... talloze ingenieuze ... in het elektron ... staat, en waarvan ... techniek met ... scheikundeformules ... cybernetica, aero- ... vliegtuigbouw ... kernreactie, technische fysica ...

Ongemeen interessant ... de moderne ... windtunnel, ... het laboratorium ... techniek gedurende ... in vol bedrijf ... bij kan opgewekt ... lek hierin ... en tevens ...

Gaarne vragen ... ge de filmzaal ... streven der Technische ... volledig wordt ... sante filmstroken ... schrift der elektronen ...

Verwijzend ... studentenleven ... studenten, die de ... het hogeschoolleven ... ervan ... studentenleven ... een staf van ... dentenvereniging ... dentenleven ... met zoveel smaak ...

Onder invloed van drank op bioscoopgangers ingereden. Na in Rotterdam een auto te hebben gestolen zijn twee jeugdige Rotterdammers, die onder invloed van sterke drang verkeerden in Den Haag op een aantal mensen ingereden, dat juist de bioscoop verliet. De ... 2 doden en 21 gewonden waren te betreuren. De totaal vernielde wagen na het ongeluk.

Koningin in Ministerraad

Besluit tot amnestie voor alle delinquenten

Mgr. v.d. Veen Zeppenfeldt door Koningin en Prins ontvangen

De Koningin zit de Ministerraad voor.

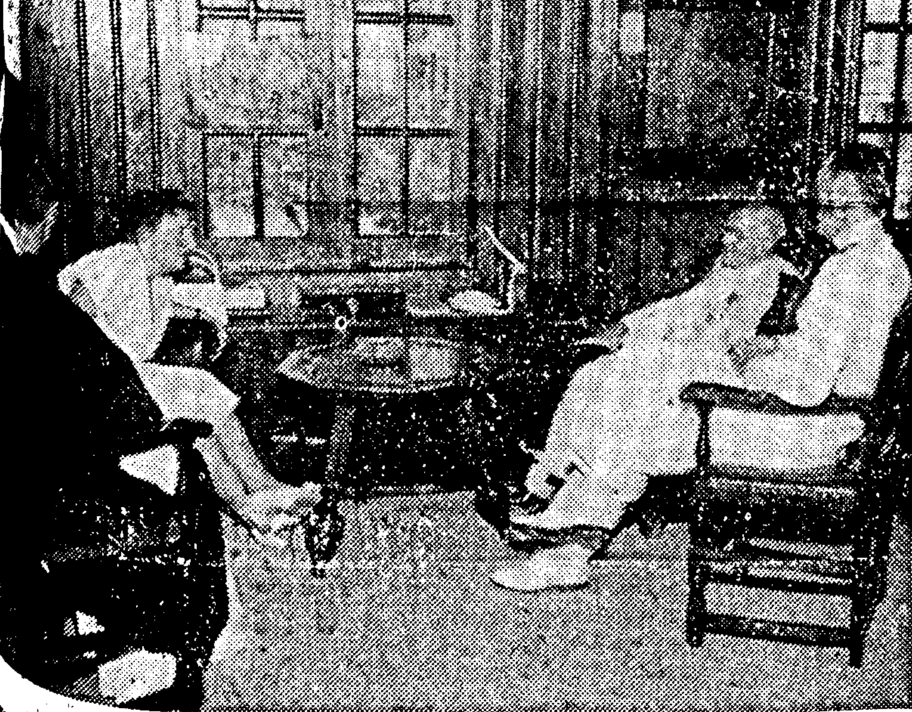
Willemstad — Gistermorgen te 11 uur vond ten Gouvernementshuize een vergadering van de Regering plaats, welke werd voorgezeten door H.M. de Koningin. Tijdens deze vergadering werd besloten tot een amnestie voor alle delinquenten in de Nederlandse Antillen.

De amnestie houdt in een vermindering van de straftijd tot een vierde daarvan met een minimum van een maand en een maximum van een jaar.

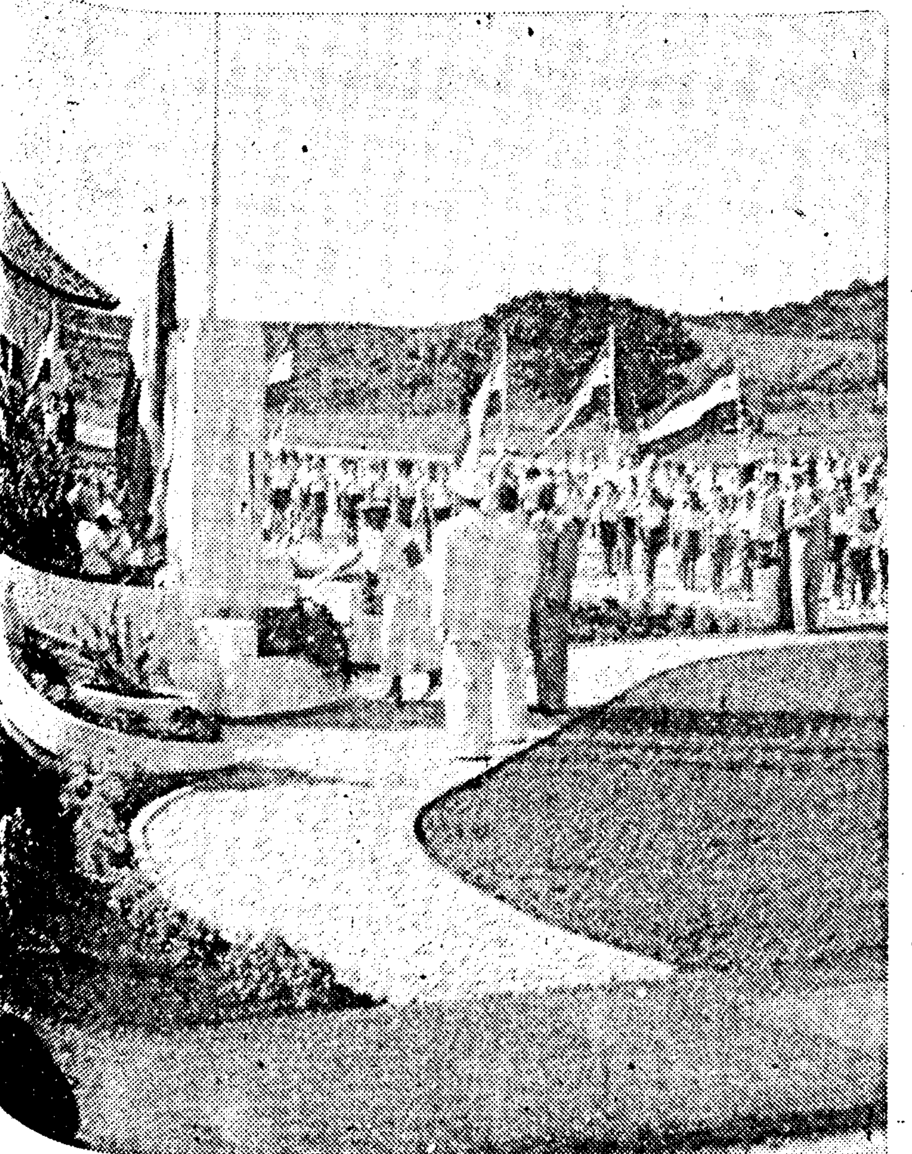
In deze bijzondere vergadering van de Ministerraad werd tevens gesproken over de besteding van het Nationaal Geschenk.

Tenslotte beraadden koningin en ministers zich over enkele aspecten van de toepassing van het Statuut.

Na de vergadering vond een ontvangst plaats van de Vertegenwoordigers der Kerken op Curaçao. Mgr. A. v.d. Veen-Zeppenfeldt was de eerste, die door Koningin en Prins werd ontvangen.

... v.d. Veen Zeppenfeldt en zijn secretaris pater Maassen werden door H.M. de Koningin en Prins Bernhard ten Gouvernementshuize ontvangen.

... Julianadorp onthulde Hare Majesteit, in tegenwoordigheid van een 1200 ... waaronder een aantal kinderen, het Monument waarin de gedenk- ... die de naamsverlening van Julianadorp, het bezoek van de Koningin aan dit dorp en de onthulling memoreert.

Haagse schooljeugd op culturele avond

's-Gravenhage. — Nu het koninklijke paar op de Nederlandse Antillen vertoeft, hebben velen, meest jongeren van Haagse middelbare scholen, in gedachten in de overzeese Rijksdelen vertoefd op een avond, die het Koninklijk Instituut voor de tropen gisteren in de zaal van de Haagse Dierentuin belegd had en die aan Suriname en de Antillen was gewijd.

„Dit is een zeer gelukkig initiatief, omdat dit naast pers en radio ook een meer directe confrontatie met Nederland in Amerika is. De cultuur der overzeese Rijksdelen heeft niet altijd de aandacht, die zij verdient. Wij dienen ons er meer van bewust te zijn, dat het Koninkrijk niet bestaat uit Nederland alleen, maar uit drie Rijksdelen. De kennis van de cultuur der andere Rijksdelen te verruimen, zal voor het hele Koninkrijk van grote betekenis zijn en goede vruchten afwerpen", aldus de wethouder van onderwijs van Den Haag, de heer J. van Zwijndregt, die gaarna deze avond wilde open.

Tevoren had de directeur afdeling algemene zaken van het Instituut voor de Tropen, de heer Eefferhaus, een welkomstwoord gesproken, waarin hij o.m. de gevolmachtigde ministers Pos en Lampe begroette.

Londen. — Koningin Elizabeth van Engeland heeft het erelidmaatschap van de orde van verdienste verleend aan dr Albert Schweitzer, de bekende filosoof-zendelingarts.

GESCHENK VAN JOODSE GEMEENSCHAP

Hedenochtend, op weg naar het Tehuis voor Gebrekkige Kinderen op Sta Maria, heeft de auto van Hare Majesteit de Koningin even halt gehouden in de Columbusstraat, waar de Ned. Portugese Israëlietische Gemeenschap Haar opwachtte. De voorzitter van de Gemeente „Mikvé Israël", de heer Mordy S. L. Maduro, bood namens de gemeenschap een in leren band met gouden opdruk gebonden album aan, waarin 15 foto's van de oudste Synagoge van de Amerika's, namelijk die van de Ned. Portugese Gemeenschap „Mikvé Israël" in de Columbusstraat. De meisjes Nechama Jesurun Cardozo en Josete Capriles boden de Vorstin bloemen aan. Hierna vervolgde de Koningin Haar rit naar Sta. Maria.

1e dag van uitgifte

Willemstad. — Van de drukkerij „Gydelcra" ontvingen wij hedenochtend per post een speciale ter gelegenheid van het Koninklijk Bezoek verzonden „1e dag van uitgifte"-enveloppe, beplakt met de beide fraaie postzegels, die door de Posterijen in verband met dit Bezoek zijn uitgegeven en bestempeld met het speciale stempel, luidende: „Posterijen Nederl. Antillen; Koningin Juliana en Prins Bernhard in ons midden".

Op de enveloppe is een fraai gestyleerde kroon gedrukt met de letters J. en B., alsmede een kleine tekst, slaande op het Koninklijk Bezoek.

Een bijzonder aardige geste, die vooral door de filatelisten op hoge prijs zal worden gesteld.

Auto-races van Zondag a.s.

Oranjestad. — Voor de autoraces op het vliegveld Zondagmiddag bestaat grote belangstelling. Van Venezuela kwamen gisterenmorgen twee auto's, een Oscar 1100 cc, welke gereden zal worden door Mauricio Marcotuli en een Mercedes 300 SL, gereden door Ettore Chimeri. Van Curaçao kwamen 3 wagens. Wij herineren er aan dat voor-verkoop van de toegangsbewijzen een belangrijke reductie wordt toegestaan.

Algiers. — In de afgelopen 24 uur zijn overal in Algerije nieuwe aanslagen en sabotage-daden gepleegd. De verzetslieden opereren veelal in kleine groepjes, die hun aanval richten op verbindingswegen, telefoonverbindingen, dorpen en afgelegen boerderijen.

Eisenhower in een rolstoel

Denver. — Voor het eerst tijdens zijn ziekte gaf Eisenhower zich over aan zijn geliefkoosde bezigheid, schilderen. De president gaat dagelijks vooruit. Hij rijdt rond in een rolstoel.

KONINGIN TOT CURACAOSE JEUGD:

„Aan je DADEN zal men zien, wat je waard bent"

„Zelfstandigheid de sterkste en stevigste bodem voor het onafhankelijke wereldburgerschap"

Ik ben — aldus Hare Majesteit tot de jeugd — hier niet gekomen zozeer om jullie te zien, maar ter ere van de zelfstandigheid van jullie land. Zelfstandigheid — aldus spreekster — is iets, waar iedereen heel veel waarde aan hecht. Ik ook. Zelfstandigheid is ook iets, wat elk van jullie wil bereiken, voor zichzelf".

Als gevraagd wordt, wat is jullie land, jullie volk, dan moet men eerst weten, wat jullie zijn zullen: Gedachten zijn verborgen en woorden slechts voornemens van daden.

De koningin vergeleek de geboorte van een mens met het werpen van een steen in het water, waarop de rimpels zich in steeds wijdere cirkels verwijden.

Tevoren had de koningin opgemerkt dat alles groeit, niet alleen lichamelijk maar ook innerlijk. Van deze groei moet iets goeds, nieuws gemaakt worden en zeker iets beter dan voorheen. Aan je daden zal men zien, wat je waard bent. De wil is de motor van de daad. Iedereen ontwikkelt een eigen persoonlijke stijl. Ieder mens is uniek en onvervangbaar. Maar in de eerste plaats moet men mens zijn. Zijn speciale roeping is iets van zichzelf te maken. Die speciale taak is niet zozeer zijn werk, maar hoe men zich in zijn werk gedraagt, hoe de ziel voelt.

Soms, aldus Hare Majesteit, is de groei pijnlijk. De ziel zal nooit groeien, als zij tot eigen middelpunt wordt gemaakt; men moet anderen dienen. Hare Majesteit gewaagde hoe ieder mens verschillend is en hoe waardevol. En er zijn eeuwige waarden, die iedereen raken. Als men er dieper in wil gaan, gaat men over God praten. Dit zal zij nu niet doen, omdat dit te persoonlijk en intiem is.

Sprekend over de mens als gemeenschapswezen, zei de koningin dat iedereen een stuk van de gemeenschap is. Ieder gemeenschap of groep is uniek en onvervangbaar, evenals de mens. Ook groepen moeten samenwerken. Wat niet voor de mens kan, kan ook niet voor de gemeenschap. Egoisme voor eigen kring is even verwerpelijk als voor zichzelf. Ook de gemeenschap is levendig en groeit voortdurend, ook innerlijk.

Hare Majesteit spoorde de kinderen aan het verleden geen blok aan het been te laten zijn.

Jullie, aldus de koningin tot de kinderen, wonen in een land van de toekomst. Van jullie, evenals van je land wordt gevraagd verstandige en bewuste zelfstandigheid van jezelf. Hare Majesteit noemde het opvallend, dat de jeugd er steeds op uit is de wereld te veranderen en aan te passen naar haar idealen. Er bestaat een ingeboren belangstelling van de jeugd voor de jeugd van andere landen, hetgeen hoop geeft, dat hieruit zal groeien de broederschap.

Vervolgens weidde de koningin uit over de hedendaagse techniek, die de grenzen naar het einde van de aarde toe verlengt. De jongeren beschikken over een wonderlijke techniek, die ongedroomde mogelijkheden biedt. Het koude woord kan aldus getransformeerd worden tot een verbindingstroom, die een rijkdom aan ervaring en kennis kan verschaffen.

Hare Majesteit stond vervolgens stil bij de vrouwelijke aspiraties en die der mannelijke jeugd en merkte op, dat de techniek de vrouw niet onberoerd zal laten, daar de vrouw bij uitstek zin heeft voor kunst en schoonheid.

De koningin gewaagde ook van het in vrijheid samengaan van zoveel verschillend geaarde mensen op de Antillen en merkte op, dat deze eilanden steeds meer met de hele wereld in aanraking komen. Zij vergeleek dit een cirkel, als een steen die in het water wordt gegooid, met steeds wijdere kringen. Hierdoor is er ruimte voor wijde aspiraties, waaruit een eigen cultuur kan groeien.

De koninklijke spreekster besloot haar toespraak met de woorden: „Zelfstandigheid is de sterkste en stevigste bodem voor het onafhankelijke wereldburgerschap".

Eerste steenlegging „EL CURACAO"

„Het project berust op een gezonde economische basis"

Optimisme over toeristen-industrie in Caribbean is alleszins gerechtvaardigd

Willemstad. — Gedeputeerde C.D. Kroon heeft hedenochtend bij de eerste steenlegging door Z.K.H. Prins Bernhard van Hotel „El Curacao", de volgende rede uitgesproken:

Koninklijke Hoogheid,

Het is een grote eer voor de N.V. Hotel Maatschappij „El Curacao" en voor de gehele bevolking van het Eilandgebied Curacao, dat Uwe Koninklijke Hoogheid aan ons verzoek heeft willen voldoen om heden de eerste steen te willen leggen van ons „glamour" hotel „El Curacao".

Het zij mij vergund op te merken, dat het de eilandelijke autonomie is geweest, welke de realisering van onze hotelplannen heeft vergemakkelijkt. Sinds de invoering van de Eilandenregeling werd het voor elk Eilandgebied mogelijk zich op één eigen hotelproject te concentreren. Waar zonder een belangrijke Overheidssteun een pioniersbedrijf in deze industrie-branche voorshands zeer moeilijk is te verwezenlijken, heeft het Bestuurscollege van het Eilandgebied Curaçao, direct de voorbereiding van de nieuwe hotelplannen ter hand genomen en daaraan zijn volledige steun gegeven, terwijl elk aan de Eilandsraad in verband hiermede gedaan voorstel immer één stemmig is aangenomen.

Dicht bij verwezenlijking

Wij staan thans zeer dicht bij de realisering van ons grote project.

Begin December as. zal de Marine het nieuwe administratiegebouw op Parera betrekken, dat door het Eilandgebied Curaçao bekostigd is om de beschikking te kunnen krijgen over het Waterfort. Wij zullen dan direct beginnen met de daarvoor in aanmerking komende gebouwen te slopen, waarna met de fundering van ons „glamour" hotel „El Curaçao" zal worden begonnen.

Wij hopen de deuren van het hotel eind 1956, uiterlijk begin 1957, voor gasten te kunnen openen.

Het Eiland Curaçao zal dan accomodatie kunnen bieden, die bij mijn weten een vergelijking met alle eerste klasse hotelbedrijven op de wereld kan doorstaan.

Zowel het ontwerp als de supervisie over de bouwwerkzaamheden en later ook de exploitatie van het hotel, zijn in handen van een der meest bekende Amerikaanse hotel-maatschappijen, nl. de Intercontinental Hotels Corporation, die onschatbare ervaring in het hotelvak heeft, zodat wij ons geen zorgen over de technische uitvoering van het werk, noch over de kwaliteit van de exploitatie behoeven te maken.

Een compliment aan het adres van de Directie van de N.V. Hotel Maatschappij „El Curaçao", in het bijzonder aan haar Voorzitter, de heer Norman Chumaceiro, die veel en hard heeft gewerkt om het project zover te krijgen, is hier zeker op zijn plaats.

Ik wil hierbij ook naar voren brengen, dat iedereen in de Directie het werk belangeloos vervult. Gelukkig zijn er nog altijd mensen in deze wereld, die kunde en energie ten beste van de gmeenschap stellen en daarvoor geen geldelijke beloning vragen.

Gunstige aspecten

Op verschillende Caraibische Eilanden is de toeristen-industrie thans na de landbouw de grootste bron van inkomsten. Op een aantal eilanden, zoals bv. de Bahamas en de Amerikaanse Maagdeneilanden, is het toerisme zelfs de voornaamste bron van inkomsten.

Ik ben van mening, dat de toeristenindustrie voor onze Bovenwinden, de industrie zal kunnen zijn, die een grote verbetering in de economische toestand van deze Eilanden kan brengen. Particulier initiatief heeft reeds de eerste stappen genomen, en Hare Majesteit, onze geëerbiedigde Koningin en U, Koninklijke Hoogheid, zullen de eerste gasten zijn van het 24-kamer hotel „Little Bay".

Ons Eiland hoopt op een druk toeristenverkeer, moge de verwachting werkelijkheid worden in het belang van ons eiland.

Tot midden April as. kunnen wij bv. 51 toeristenschepen verwachten met duizenden Amerikanen aan boord. Hiernaast hebben wij tientallen andere schepen, die passagiers vervoeren, die wij ook onder de ééndagstoeristen rekenen, zodat wat dit toeristenverkeer betreft, ons Eiland een recordjaar zal hebben.

Het aantal overnachtende gasten op het Eiland toont echter een dalende tendens, en de oorzaak hiervan is niet moeilijk aan te wijzen. De bevolking van Curaçao heeft gelukkig ingezien, dat zonder moderne hotelaccomodaties, dit Eiland belangrijke inkomsten mist en het hotel, waarvoor Uwe Koninklijke Hoogheid thans de eerste steen zal leggen, is daarom in de eerste plaats een gemeenschapsproject, dat door de gehele bevolking gesteund moet worden, omdat het haar zeker ten goede zal komen.

Het project berust op gezonde economische basis en indien inderdaad een bezetting wordt verkregen, waarop gerekend is, dan kunnen wij in de toekomst op een goed renderend bedrijf rekenen.

Dat dit rendement verkregen zal worden, staat voor mij vast. Als wij nl. ons oog richten op enkele nabuureilanden met mooie eerste klas hotels, dan zien wij dat het merendeel dezer bedrijven rendeert, want niet alleen verrijzen er geregeld meer hotels, doch ook de bestaande bedrijven worden uitgebreid.

De statistieken van het toeristenverkeer tonen alom een sterk stijgende lijn, waar er goede faciliteiten aanwezig zijn, zodat het optimisme over de toeristen-industrie van de Caribbean gerechtvaardigd is, zijnde de reden, waarop ook mijn optimisme over de toekomst van hotel „El Curaçao" gebaseerd is.

Aldus besloot de heer Kroon zijn toespraak, waarna hij de Prins uitnodigde de eerste steen van het hotel te willen leggen.

Rede Chumaceiro

De heer M. Chumaceiro zeide in zijn rede o.m.:

„In de bouw van dit hotel willen wij niet in de eerste plaats zien een zakenobject, doch vooral een positieve bijlage aan de welvaart van de Nederlandse Antillen. Door Uw aanwezigheid hier geeft U, Hoogheid, een hernieuwd bewijs van Uw grote belangstelling voor de bevordering van deze welvaart.

Voor ons is dit moment een nieuw mijlpaal op de weg naar de voltooiing van dit project.

Maanden van voorbereidend werk zijn aan deze steenlegging vooraf gegaan. Maanden waarin wij naast grote medewerking, vooral van de Overheid, de Handel, en de Pers, ook moeilijkheden hebben ondervonden.

Onder de deskundige leiding van de Intercontinental Hotels Corporation hopen wij echter vóór het einde van 1956 de deuren te doen open gaan van een hotel, dat de naam van de Nederlandse Antillen, als gastvrij oord tot ver van onze kunsten zal doen klinken. Een uniek hotel in een fort, waarvan de sfeer bewaard en hoog gehouden zal worden. Een hotel, dat niet alleen voor de Nederlandse Antillen, doch ook voor de banden met Nederland en in groeiende mate voor de Nederlandse Industrie in het Westelijk Halfrond, van grote waarde zal blijken te zijn.

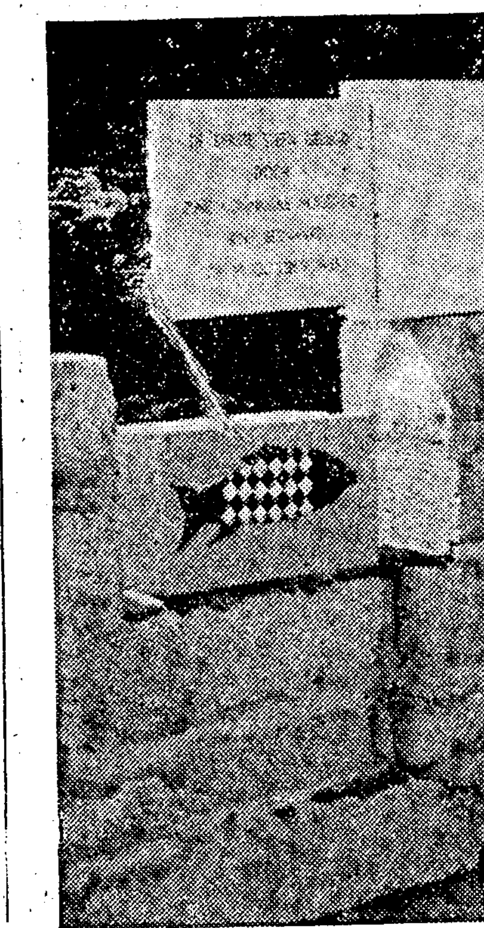
In ongekend tempo is er de laatste maanden in de Antillen gewerkt om alles in gereedheid te brengen voor het bezoek van onze geliefde Vorstin, **H.M. Koningin Juliana en U, Hoogheid.** Ook de steenlegging van dit hotel is, voor Uw komst met twee maanden vervroegd. Laten wij daarom de hoop uitspreken, dat U, gezien Uw zo vaak getoonde belangstelling, ook de eerste eregast zal willen zijn van hotel „El Curaçao" in December 1956, opdat met des te meer doortastendheid worde gearbeid aan de voltooiing van het werk, dat wij heden aanvangen.

Hoogheid, deze eerste steen zal door iedere gast bij de ingang van hotel „El Curaçao" gezien worden en de troffel, die U hebt gebruikt, zal ook een ereplaats krijgen in de ontvangstzaal. Deze zullen voor ons tastbare herinneringen zijn aan deze dag.

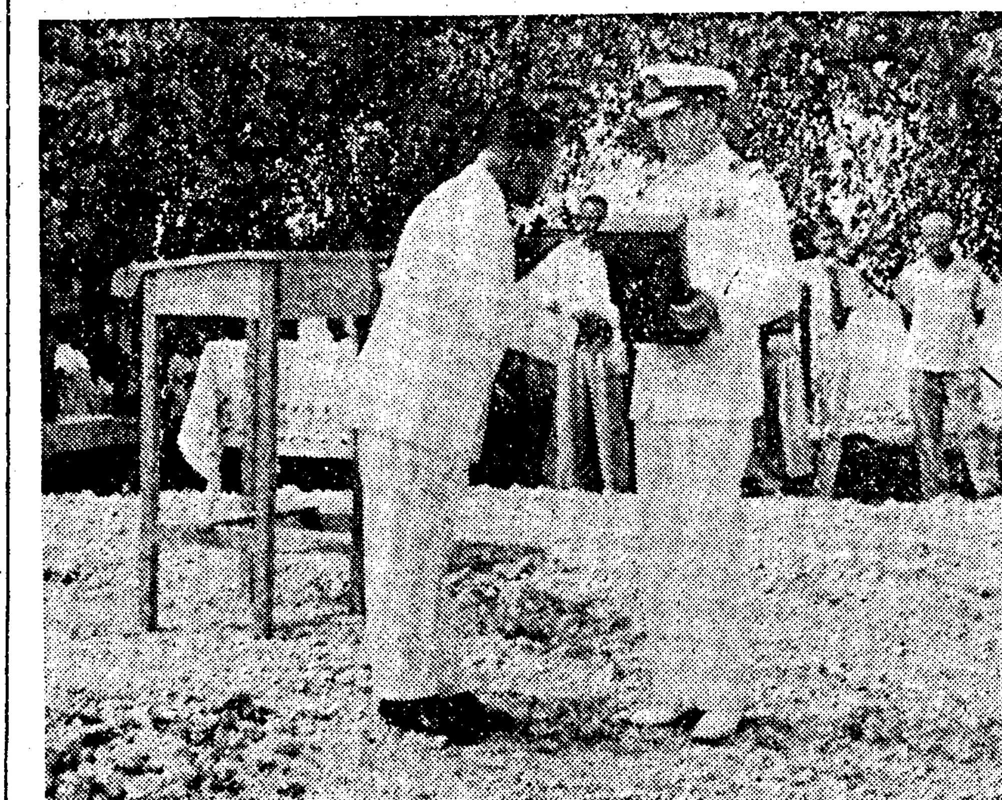
De Directie en Raad van Commissarissen zouden graag zien, dat ook U, Hoogheid, een klein aandenken aan deze plechtigheid zoudt meenemen. Met hernieuwde dank voor Uw belangstelling verzoeken wij U beleefd deze kleine gouden replica van de heden door U gebruikte troffel in ontvangst te willen nemen.

Moge U symbolisch deze troffel nog vaak hanteren, om, evenals hedenmorgen, mede te bouwen aan de welvaart van de Nederlandse Antillen in nauwe samenwerking met Nederland.

Mag ik U, Hoogheid, uitnodigen deze oorkonde te ondertekenen en daarna onder leiding van de heer Calhony, President van de Intercontinental Hotels Corporation, en de architecten, de heren Joseph Salerno en Ben Smit, de maquette en plannen van het hotel te bezichtigen."

„De eerste steen gelegd door Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard op 19 October 1955", zo lazen wij op het bord dat uit een doos werd geschoven nadat de Prins de eerste steen van het Marien Biologisch Station had gelegd Onder het bord de steen, waarop een vis is afgebeeld.

De Gedeputeerde bood Prins Bernhard na de plechtige eerste steenlegging van het Marien Biologisch Station op Piscaderabaai een prachtige zeeschelp aan, die de Prins verrast, maar blijde aannam. De schelp was in een passend doosje gelegd.

De eerste steenlegging op Pisca

Marien Biologisch Station belangrijke wetenschappelijke aanwinst

Willemstad. — Gelijk wij gisteren reeds meldden, heeft Z.K.H. Prins Bernhard gistermorgen de eerste steen gelegd van het Marien Biologisch Station. De Gedeputeerde Kwiers zeide bij deze gelegenheid o.a.: „De eerste steenlegging, die U zo straks voor ons zal verrichten, is voor U, daar ben ik van overtuigd, veel méér dan een loutere formaliteit, zoals er zovelen verricht moeten worden."

Gij immers hebt indertijd zelve U uitgerust met de attributen van de moderne „skin diver", de onderwaterjager, de onderwaterfotograaf en Gij hebt zelve aanschouwd en op de gevoelige plaat vastgelegd de wondere schoonheid van de paleizen en grotten van Neptunus, bewoond door de meest fantastische schepselen. Gij zult U hebben gerealiseerd welke inmense mogelijkheden hier nog braak liggen voor wetenschappelijk onderzoek. Gij zult hebben ingezien hoezeer de omstandigheden in onze kustwateren, in het bijzonder de temperatuur en de volkomen helderheid van deze wateren dit wetenschappelijk onderzoek kunnen vergemakkelijken eensdeels, anderdeels in banen kunnen leiden, die tot nog toe niet of nauwelijks werden betreden.

Het Curaçaos Marienbiologisch Station zal worden het eerste in tropische wateren van het Westelijk Halfrond, een mooie pendant, een aanvulling van het Station in Nederland, dat de nieuwe marine flora en fauna van de gematigde luchtstreek tot onderwerp van studie heeft.

De betekenis, die het kan hebben voor Nederland, voor de Nederlandse biologische wetenschap, is duidelijk. Nederlandse studenten en geleerden kunnen hier onderzoekingen komen verrichten en ervaringen opdoen.

Niet minder belangrijk evenwel kan ons Station zijn althans wanneer het uitgroeit boven het kleine begin, dat thans gemaakt wordt, voor alle landen van het Caraibische bekken. Ik heb thans het oog niet zozeer op de theoretische als wel de practische waarde, de practische waarde om te komen tot een betere kennis van de visserijmogelijkheden in de Caraibische Zee. Tot dusver, ieder deskundige zal het U kunnen vertellen, is daarvan zeer weinig bekend."

Wat dit Station voor de Nederlandse Antillen, voor Curaçao kan betekenen, is duidelijk. Het aantrekken van buitenlandse onderzoekers, niet alleen Nederlandse, het uitwisselen van publicaties en ervaringen met buitenlandse instellingen, is een winst voor onze prestige, brengt onze naam internationaal op de lippen en in de gedachten gelijkelijk van geleerden en practici.

Wij spelen ook mede in het orkest der groten, al is het met een bescheiden instrument. En vanzelfsprekend, wij verwachten in de toekomst óók practische resultaten op visserijgebied voor ons zelf. Want onze bevolking groeit, groeit snel, en aanvulling van goede eiwitvoeding hebben wij van node.

Tevens, zo wil het voorkomen, kan een Marien-biologisch Station bijzonderlijk bijdragen tot het scheppen van toeristische attracties. „Fish-pens", boven- zowel als onderwateraquaria, zij kunnen grote attracties vormen voor de toerist, en de toeristenindustrie, het is bekend, is voor ons van veel belang. Dit alles heeft het Eilandsbestuur en de Eilandsraad van Curaçao overdacht toen zij meende voor dit doel in de zak te moeten tasten."

De heer Kwiers zeide, dat het Bestuurscollege zeer verheugd is te kunnen mededelen, dat uit Nederland de steun van de Nederlandse Wetenschappelijke wereld is toegezegd. Het Bestuurscollege vertrouwt volledig op deze steun, aldus de heer Kwiers.

Na deze woorden verzocht de Gedeputeerde de Prins om de eerste steen te leggen. Met vakkennis werd de steen op de bestemde plaats gemetseld. De heer Kwiers zeide na de plechtigheid dat het Bestuurscollege gehoopt heeft ook op andere wijze de persoon van de Prins aan het Station te verbinden. De Gedeputeerde verzocht namens het Bestuurscollege aan Prins Bernhard om het Beschermheerschap van het Station te willen aanvaarden. Aan de Nederlandse Regering betuigde de heer Kwiers namens het Bestuurscollege zijn dank.

Na deze toespraak bood de Gedeputeerde Kwiers aan de Prins een carcó-schelp aan namens de bevolking van het Eilandgebied Curaçao als aandenken aan deze gebeurtenis.

Mexico City. — De Spaanse socialistische leider, Trifon Gomez, is dezer dagen op 67-jarige leeftijd in Mexico overleden. Hij leefde sinds het einde van de Spaanse burgeroorlog in ballingschap.

KONINKLIJK BEZOEK AAN ARUBA

Politie-maatregelen vragen speciale aandacht

Langs Hotel Strand gaat verkeer normaal door

Oranjestad. 20 October — Het ligt voor de hand dat tijdens het bezoek van Onze Vorstin en Haar Gemaal buitengewone maatregelen getroffen moesten worden, teneinde een vrije doortocht te verzekeren en opstoppingen te voorkomen, doch eveneens om een ieder in de gelegenheid te stellen zoveel mogelijk de vele gebeurtenissen bij te wonen en de Vorstelijke personen te kunnen zien. De autoriteiten doen daarom een dringend beroep op alle ingezetenen in elk opzicht mede te werken. De maatregelen zijn er voor ons Koninklijk paar, voor U en voor ons allen.

Bij de aankomst op Vrijdag 21 October 1955

Het publiek zal worden toegelaten op de terrassen van het restaurant in het stationsgebouw op het vliegveld en in het restaurant zelve, met dien verstande dat geen toegang zal worden verleend tot: het dienstgedeelte, de patio en de toegang tot de kantoren aan die zijde.

TOT HET STATIONSGEBOUW WORDT VANAF **16.00 UUR** GEEN PUBLIEK MEER TOEGELATEN, met uitzondering van het personeel van de luchthaven, personeel K.L.M., authoriteiten en de leden van de Commissie van Ontvangst.

De weg, door de Koninklijke Stoet te volgen, wordt op het voorplein tot aan de hoofdverkeersweg afgezet door palen en touwen. Achter deze afzetting kan het publiek zich opstellen, waartoe dus van de parkeerplaatsen gebruik kan worden gemaakt.

PARKEREN:

Het publiek heeft gelegenheid tot parkeren op het vliegveld en wel binnen het afgezette gedeelte tussen hoofdverkeersweg — oude stationsgebouw — gasolinestation. Een toegangshek naar deze parkeerplaats bevindt zich onmiddellijk naast het oude stationsgebouw. Men zal dus, komende vanaf de hoofdverkeersweg — onverschillig uit welke richting — direct de meest Westelijke rijweg oprijden om zich vervolgens via bedoeld hek naar het parkeerterrein te begeven.

DE GEWONE PARKEERTERREINEN ZIJN DUS VOOR AUTO'S NIET TOEGANKELIJK.

Voor de leden van de Commissie van Ontvangst zal gelegenheid tot parkeren zijn op een drietal plaatsen ten Westen van het stationsgebouw en wel gerekend vanaf de parkeerplaats tegen de afscheiding (olijfhaag) van het vliegveld gelegen.

Rekening dient echter te worden gehouden met het tijdstip van 16.00 uur, waarop de eerder genoemde afzetting zal worden voltrokken, waarna het publiek gelegenheid krijgt tot opstelling achter deze afzetting. Vanaf dat tijdstip zal men dus de parkeerplaats voor de leden van de Commissie van Ontvangst NIET meer kunnen bereiken.

HET PUBLIEK WORDT DRINGEND VERZOCHT NIET TUSSEN HET VLIEGVELD EN HET STRANDHOTEL TE PARKEREN LANGS DE HOOFDVERKEERSWEG.

DE MANIFESTATIE IN HET WILHELMINA STADION

Het publiek wordt toegelaten op de zij-tribunes en op het veld achter de touw-afzettingen. Rekening dient te worden gehouden dat om 20.45 de toegangspoorten van het stadion onherroepelijk worden gesloten. Men zorge dus tijdig aanwezig te zijn.

PARKEREN:

De parkeerterreinen ten Westen van het Stadion worden gereserveerd voor de Stoet, authoriteiten, mariniers, padvinders en pers.

Op de overige plaatsen rondom het Stadion kan door het publiek worden geparkeerd, met dien verstande dat een doorgang voor het defilé vanaf de Fergusonstraat naar de achteringang van het Stadion dient te worden vrijgehouden.

VERKEER:

Tijdens het defilé zal het verkeer over de Fergusonstraat vanaf Sabana Verde (het voormalig vliegveld) worden geleid over de Rondweg. Dit geldt zowel tijdens de opstelling als tijdens de afmars van het defilé.

ZATERDAG 22 OCTOBER 1955: WIE DE ONDERSTAANDE PUNTEN NEGEERT, RIJDT ZICH ZELF VAST.

Met het oog op het programma voor Zaterdagmorgen wordt het publiek dringen verzocht niet te parkeren op:

a. **DE RIJBAAN VAN DE L. G. SMITH BOULEVARD**, vanaf de Weststraat tot het Strand Hotel;
b. de parkeerplaatsen gelegen tussen de oude schoenersteiger(Bali) en hét Wilhelminapark; (Men heeft gelegenheid naast en voor Trocadero)
c. de parkeerplaatsen gelegen aan de Zoutmanstraat achter het Douanekantoor en Bestuurskantoor (zijn gereserveerd voor authoriteiten en genodigden);
d. Weststraat, Arendstraat, Kerkstraat, Boerhaavestraat, de La Sallestraat, v. Leeuwenhoekstraat, Kloosterweg, Concessielaan, J. G. Emanstraat, Nassaustraat, Verbindingsweg, Brug over Rooi, Rondweg, Druivenstraat, Fergusonstraat, Wilhelminastraat, Wilhelminaplein;
e. Adriaan Lacleboulevard, Windstraat, Hospitaalstraat.

Over genoemde wegen zullen de Vorstelijke Gasten een of meer malen passeren.

AFGEZIEN VAN DE MEDEWERKING WELKE MEN AAN DE POLITIE VERLEEND, WORDT DAARMEDE TEVENS BEREIKT DAT HET UITZICHT VAN HET PUBLIEK, DAT ZICH LANGS DEZE WEGEN OPSTELT, NIET DOOR LANGS DE WEGEN GEPARKEERDE AUTO'S ZAL WORDEN BELEMMERD.

AUBADE:

De schoolkinderen zullen worden opgesteld tegenover het balcon van het Bestuurskantoor, deels op de rijweg, deels op de parkeerplaatsen ten Zuiden van de rijweg. Op aanwijzing van het politiepersoneel ter plaatse kan het publiek ter weerszijden op de trottoirs plaats nemen en na de opstelling ook daarachter.

GEDURENDE DE AUBADE BLIJFT HET WILHELMINAPARK GESLOTEN. NA DE AUBADE WORDT EEN IEDER VERZOCHT NIET WEG TE RIJDEN, DOCH DE TERUGKEER VAN HET VORSTENPAAR NA DE RONDRIT DOOR ORANJESTAD IN HET WILHELMINAPARK AF TE WACHTEN.

ONTHULLING MONUMENT IN HET WILHELMINAPARK.

De opstelling van het publiek in het Wilhelminapark geschiedt op aanwijzing van het aldaar aanwezige politiepersoneel.

BEZOEK AAN DE ARUBAANSE TECHNISCHE SCHOOL

Het eventueel parkeren kan geschieden langs de hoofdverkeersweg voorbij de school in de richting van Club Caribe. Tot de binnenplaats van de school wordt GEEN publiek toegelaten.

SAN PEDRO HOSPITAAL

Het publiek zal slechts worden toegelaten voor de hoofdingang op aanwijzing van het aldaar ter plaatse aanwezige politiepersoneel.

RONDRIT OVER HET EILAND

De route is als volgt: 1. Vertrek van het Strandhotel naar het vliegveld voor de tenaamstelling, 2. vertrek van het vliegveld langs de hoofdverkeersweg naar de R. K. school te Savaneta, 3. vertrek van R. K. school Savaneta naar R. K. school te San Nicolas, 4. vertrek van R. K. school te San Nicolas naar de Lago (Weg Seroe Pretoe, v.d. Veen Zeppenfeldtstraat, Lagoweg, hoofdingang), 5. vertrek van poort 6 naar R. K. Jongensschool te Sta. Cruz (poort 6 — asfaltweg naar en langs Lago Club — Lago Heights - Fourth Street - Fourth Ave - First Street - Berhardstraat - hoofdverkeersweg - Weg Sabana Basora - Balashi - Rooi Frances - Weg Kibaima/Sta Cruz - R.K. Jongensschool Sta. Cruz), 6. van Sta. Cruz naar R. K. school Paradera, 7. van Paradera naar Imeldahof, 8. van Imeldahof naar Strandhotel (Weg Noord - Ponton - Boerhaavestraat - Kloosterweg - v. Leeuwenhoekstraat - Windstraat - Adr. Lacleboulevard - L G. Smithboulevard - Strandhotel).

Het publiek wordt verzocht niet te parkeren langs de wegen waarlangs het Koninklijk paar zal passeren, doch gebruik te maken van de open terreinen, zoveel mogelijk op de verzamelplaatsen. Te San Nicolas gelieve men niet te parkeren op:

a. de gehele Bernhardstraat, b. de v.d. Veen Zeppenfeldstraat, c. de Lagoweg, d. op de Lago Heights op de hierboven aangegeven route. Ook hier geldt het belang van het publiek, dat het ongestoord uitzicht heeft op de Koninklijke Stoet.

GALA-RECEPTIE CLUB CARIBE

SLECHTS BEZOEKERS IN AVONDKLEDING ZULLEN WORDEN TOEGELATEN OP HET TERREIN VAN DE CLUB. Om 20.45 UUR WORDT DE TOEGANG TOT HET TERREIN ONHERROEPELIJK GESLOTEN.

Toeschouwers zullen slechts worden toegelaten op de berm aan de zeezijde van de hoofdverkeersweg.

Het parkeren van de auto's der bezoekers zal geschieden op het terrein achter de Club gelegen. Toegang tot dit terrein wordt verkregen via de Westelijke ingang en over het zijterrein van de Club, door het hek naar de achter de Club gelegen parkeerterreinen. Het parkeerterrein grenzende aan de Westzijde van het Clubgebouw is gereserveerd voor bepaalde authoriteiten.

Het uitstappen van inzittenden zal geschieden achter de tennisbanen van de Club. **DUS NIET NAAST DE CLUB STOPPEN.** Er is een pad aangelegd van het parkeerterrein naar de achteringang van den tennisbaan. Om opstoppingen te voorkomen wordt een ieder dringend verzocht inzittenden slechts aan de achterzijde van de tennisbaan te laten uitstappen.

IN HET ALGEMEEN WORDT HET PUBLIEK DRINGEND VERZOCHT DE AANWIJZINGEN VAN DE POLITIE ONVERWIJLD OP TE VOLGEN. DIT ZAL DE OVERIGENS REEDS ZEER BEZETTE TAAK VAN DE POLITIE IN NIET GERINGE MATE VERLICHTEN. ANDERZIJDS KAN MEN ER VAN OVERTUIGD ZIJN, DAT HET POLITIEPERSONEEL ZICH ZOVEEL MOGELIJK ZAL BEIJVEREN HET PUBLIEK IN DE GELEGENHEID TE STELLEN VAN ZO NABIJ MOGELIJK ALLE GEBEURTENISSEN TE KUNNEN VOLGEN.

ER ZULLEN GEEN FOTO'S OP DE RECEPTIE GENOMEN KUNNEN WORDEN.